

Catalunya Cristiana

f/catalunyacristiana

instagram catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

@catalunyacristiana.bsky.social

@catorcristiana

catalunya cristiana

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Carlo Acutis, el primer sant "millennial"

Lleó XIV també va canonitzar un altre jove, l'italià Pier Giorgio Frassati

P 8-13

© Vatican Media

Lleó XIV saludant els fidels assistents a la missa de canonització, el 7 de setembre.

VIDA ECLESIAL

La basílica de la Mercè celebra els 250 anys del temple actual

P 16-17

SOLIDARITAT

Coneixem alguns dels projectes de Mans Unides al Senegal

P 26-29

SUMARI

21 SETEMBRE 2025

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	14
L'entrevista	26
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Cultura	38
Agenda	46
Des del carrer	47

47

“Les humanitats cristianes constitueixen l’espina dorsal de la cultura occidental”

Abel Miró, secretari acadèmic de l'ISCRIVic

38-39

Raons per a l'esperança en l'àmbit de la pobresa

Acompanyar expressa estar al
costat de les persones

18-19

Antoni Gaudí, un membre més de la família dels Fills de la Sagrada Família

Sant Josep Manyanet va ser
l'inspirador del temple

22

El Jubileu, al cim del Tibidabo

Ser temple jubilar és un
reconeixement i un compromís

EDITORIAL

“Verso l'alto”

Quan el papa Lleó XIV es va trobar aquest estiu amb els joves a Tor Vergata, amb motiu del Jubileu, els va fer una crida: “Aspireu a coses grans, a la santedat, allà on si-gueu.” Una crida en la qual va in-sistir en la canonització del 7 de se-tembre al Vaticà: “Estimats amics, els sants Pier Giorgio Frassati i Carlo Acutis són una invitació per a tots nosaltres, sobretot per als més joves, a no malgastar la vida, sinó a orientar-la ‘cap amunt’ i fer-ne una obra mestra.”

Pier Giorgio Frassati i Carlo Acutis, l'un amant de la muntanya i l'altre de la informàtica, van tenir vides breus, però intenses, orien-tades cap a horitzons alts, *verso l'alto*. Expressió aquesta que en català traduïm “cap amunt” i que Frassati va escriure a mà en una fotografia fent escalada. Tots dos amb un gran amor per l'Eucaristia, sabedors que és aliment fonamen-tal en la vida de tot cristià, i que Acutis definia com l'autopista cap al cel.

A la basílica de la Mare de Déu de la Mercè, en la missa pels 250 anys de la construcció i consagració de l'actual temple barroc, el carde-nal Joan Josep Omella va posar en relleu la centralitat de l'Eucaristia en la vida cristiana. A la basílica que precisament té un altar i una relíquia del primer sant *millennial*, el cardenal va dir que cada vegada són més els joves de l'arquebisbat de Barcelona de missa diària. Certament, es viu una certa pri-mavera eclesial de la joventut de casa nostra. Ho veiem amb els testimonis dels qui van anar al Jubileu dels Joves a Tor Vergata, en els qui opten per seguir la crida al sacerdoci, en els qui participen de la missa de forma assídua, en els qui dediquen el seu temps als altres. També ells, responent al Papa, s'orienten *verso l'alto*.

Festa de la Mare de Déu de la Mercè

24 de Setembre de 2025

MISSA PONTIFICAL:

10.30 h. (Català)

presidida pel cardenal Joan Josep Omella,
arquebisbe de Barcelona, i concelebrada per
Mons. Salvador Cristau, bisbe de Terrassa;
Mons. Xabier Gómez, bisbe de Sant Feliu de
Llobregat; Mons. Javier Vilanova i Mons. David
Abadías, bisbes auxiliars de Barcelona.

ALTRES MISSES:

8.30 h. (Bilingüe)

12.30 h. (Bilingüe)

16.00 h. (Català)

17.00 h. Sant Rosari

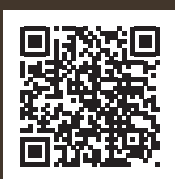
18.00 h. (Castellano)

19.00 h. (Català, interpretada en
Llengua de Signes Catalana)

Basílica oberta de 8.00 a 20.00 h.

*Horari d'obertura del cambril:
de 8.00 a 9.30 h. i de 12.00 a 20.00 h.*

*Ofrena floral dels trabucaires: 8.15 h.
Seguici popular: 12.00 h.*

Església Arxidiocesana
de Barcelona

BISBAT DE TERRASSA

BISBAT de
SANT FELIU
de LLOBREGAT

La setmana a les Xarxes

JOAN ARIMANY JUVENTENY

@joanarimanyjuv

11/09/2025

Gestor cultural

Vilafranca del Penedès és exemple d'adhesió al símbol que representen unes relíquies. La commemoració dels 325 anys de l'arribada de les restes de sant Fèlix és mostra evident de veneració a un referent de la comunitat

MONTSERRAT DAMESON

@damesonpareras

11/09/2025

Jurista i politòloga

A la missa per tots els patriotes que han lliurat la seva vida al servei de Catalunya organitzada per la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat

JAUME FLAQUER

@j_Flaquer

09/09/2025

Jesuïta

Preciosa i emotiva celebració dels meus 25 anys d'ordenació sacerdotal organitzada per la meva família. Gràcies, Déu, i gràcies gent estimada en la qual em recolzo

PILARÍN BAYÉS

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

LES CLAUS DEL DIA, NOU SEGELL PROPI DELS MATINS

L'actualitat marca el programa informatiu *El matí a Ràdio Estel*, presentat per Mercè Raga de dilluns a divendres de 8 a 11. La vocació d'aprofundiment serà i ponderat té, però, un eix aquesta temporada en la col·laboració de diversos analistes que donen forma a *Les claus del dia*. És la nova secció per trobar les causes del que passa al món i tot allò que ajuda a entendre la realitat. L'editora de l'espai conversa cada dia, entre les 9.30 i les 10, amb un d'aquests experts.

Els dilluns ofereix aquestes claus el filòsof Antoni Puigverd. La resta

dels dies són, alternant-se per setmanes, els periodistes Enric Juliana i Carla Turró (dimarts), el també periodista Jaume Clotet i l'advocada Montserrat Nebrera (dimecres), l'escriptor Màrius Carol i el professor de Blanquerna Manuel Manonelles (dijous) i finalment l'advocat Manuel Milián Mestre i la periodista Iva Anguera (divendres). El 9 de setembre, Enric Juliana lamentava la situació de Rodalies: "Els corrents de malestar social que surten de tant en tant tenen com a clar exemple el mal funcionament dels trens."

Zoom

MACIÀ GRAU

El papa Lleó XIV va rebre l'11 de setembre passat en audiència els tres nous bisbes catalans: Xabier Gómez, de Sant Feliu de Llobregat; Daniel Palau, de Lleida, i Josep-Lluís Serrano, d'Urgell. La trobada va posar el punt final a uns dies intensos de treball i convivència a Roma, en què els prelats van compartir experiències i reflexions sobre el seu nou ministeri amb gairebé dos-cents bisbes novells vinguts dels cinc continents.

L'efemèride

JOAN PALLARÈS-PERSONAT

22 de setembre del 1963

La cançó *Se'n va anar*, en català, cantada per Raimon i Salomé, guanya el V Festival de la Cançó Mediterrània

Mirada al món

La santa de l'ascensor

AGUSTÍ BORRELL

Vicari general de l'orde del Carmel Descalç

Santa Teresina, com se l'anomena popularment, és coneguda arreu del món, un fet sorprenent si tenim en compte que en vida havia passat desapercebuda. Va entrar al convent de les Carmelites descalces de Lisieux quan tenia tan sols quinze anys, i va viure-hi amb prou feines nou anys, fins a la seva mort amb vint-i-quatre anys d'edat.

Quan va morir, alguna de les seves germanes de comunitat es preguntava què podrien explicar d'ella, que no havia fet res d'especial. És cert: en la biografia de Teresa de Lisieux no hi ha fets cridaners ni fenòmens extraordinaris, però en canvi ella va posar en pràctica de forma admirable l'Evangeli en la vida de cada dia.

Per a santa Teresina, la santedat és qüestió de confiança i d'amor

Aquesta és la seva santedat, i això és el que la fa propera i imitable. Per a ella, la santedat no és qüestió de grans esforços ni de fets espectaculars, sinó simplement de confiança i d'amor.

De petita, Teresa havia tingut ocasió de veure algun ascensor, i aquest nou invent li crida tant l'atenció que se li acut que pot ser una bona imatge del camí de la santedat. Com que sent el desig de ser santa, però constata la seva petitesa, cerca una resposta a la seva inquietud, i la troba, com en tantes ocasions, en la Paraula de Déu. Llegint el text d'Isaïes que parla de Déu com una mare que pren el fill a la falda i l'acarona (Isaïes 66,12-13), Teresa exclama: "Mai no m'havien

vingut a alegrar l'ànima unes paraules més tendres, més melodioses: l'ascensor que ha d'eleva-me fins al cel són els teus braços, oh Jesús!" (*Manuscrits autobiogràfics* C, 3r). En una carta que escriu a un missioner poques setmanes abans de morir el convida a viure "amb l'abandó i l'amor d'un infant que sap que el seu pare l'estima", i a "eleva-se vers Déu per l'ascensor de l'amor i no pas a pujar la ruda escala del temor..."

Teresa de l'Infant Jesús ha entès que la vida cristiana no és una cursa d'obstacles ni una lluita feixuga contra les pròpies debilitats, sinó que es tracta de confiar plenament en l'amor de Déu i deixar-lo actuar en nosaltres. ■

La sal de la terra

Eucaristia en comunitat, també per vacances

JOSEP ORIOL PUJOL I HUMET

Director general de la Fundació Pere Tarrés

Hi ha preveres que saben animar la comunitat, tot i ser puntual, diversa i inconnexa entre els participants

Diumenge, 10 d'agost, Val-d'Isère, Alps francesos.

El prevere revestit s'asseu a l'altar esperant l'hora, les 10 del matí. S'apropa a l'ambó i ens recorda que l'eucaristia és una celebració comunitària de la fe. Amb cara riallera suggereix que ens presentem a les persones del costat, del davant o del darrere, ja que tots estiuejants no ens coneixem els uns als altres. El matrimoni de davant són de París, passen cada estiu una setmana a la Vall, han estat dos cops a Barcelona i els meravella la llum a la Sagrada Família. La senyora del costat de la meua dona és portuguesa, treballa a l'hostaleria, i per això és a la Vall,

no coneix Barcelona, però sí uns granadins amb els quals comparteix la feina. Un gest senzill, cinc minuts. Sabem que el celebrant ve d'Annecy i tornarà el diumenge següent. No saltres ja serem a casa.

Un laic té un rol protagonista, no és clar si viu a Val-d'Isère, però sí que és qui encomana les lectures, fa les monicions, els avisos parroquials entre els quals destaca una pregària al Col de l'Iseran el divendres següent. Ens han distribuït un foli plegat amb les cançons i lectures del diumenge. La celebració estava ben preparada. L'homilia breu, com aconsellava el papa Francesc.

Quaranta minuts excepcionals. De

ben segur que el sacerdot devia marxar ràpidament a celebrar l'eucaristia en una altra població. Amb uns 70 anys, aquests diumenges amb sis eucaristies, com m'explicava el rector de Vielha fa poc, han d'esgotar el sacerdot. Malgrat aquesta intensitat, és una funció que si no es viu de seguida es percep. Hi ha preveres que saben animar la comunitat tot i ser puntual, diversa i inconnexa entre els participants. Confiem que amb el suport que els dona la diòcesi, l'acompanyament personal més enllà de la gestió, ajudi els celebrants a motivar els laics en la preparació i participació de les celebracions perquè ens hi acostem, ens sentim comunitat i no espectadors. ■

Demano a la Mare de Déu de la Mercè que ens ajudi a caminar amb esperança i a estar disposats a abraçar tots els germans per construir una societat més fraterna

Barcelona i la Mare de Déu de la Mercè caminen unides

CARD. JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

El proper dimecres celebrem la solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè, que és patrona de la ciutat de Barcelona, de la nostra arxidiòcesi i de les diòcesis germanes de Sant Feliu i de Terrassa. Aquesta festa i la història de l'Orde de la Mercè van néixer a la nostra ciutat el 10 d'agost de l'any 1218, en un acte celebrat a la catedral, que va tenir el suport del rei Jaume I i del bisbe Berenguer de Palou. Aquell acte i la continuïtat de l'obra que en va néixer segueixen sent avui un exemple de la fecunditat de la pietat mariana en bé del nostre poble, i en especial dels seus sectors més vulnerables i més pobres.

En una de les pàgines del llibre *Esperança*, que és l'autobiografia del papa Francesc, aquest diu que “unir Crist i Maria no és certament difícil per a la manera de pensar del poble fidel”. Realment, Maria ens remet a

Jesús. Així ho veiem, per exemple, a les noces de Canà quan Maria proposa als que serveixen el vi que facin allò que Jesús els digui. Aquesta unió va ser fins al final. Maria va estar sempre al costat de Jesús, el va acompanyar fins al peu de la creu.

El papa Lleó diu de Maria que és la memòria vivent de Jesús, el puntal de la primera comunitat cristiana, el pol d'atracció que harmonitza els seguidors de Jesús. També destaca que Maria, mare de l'Església, sosté el ministeri de tots els successors de Pere (cf. Homilia en la festa de la Benaurada Mare de Déu, mare de l'Església, de 9 de juny de 2025).

Estic segur que sant Pere Nolasc i els cavallers que l'acompanyaven en el naixement de l'Orde mercedari eren ben conscients del valor que tenia posar en mans de santa Maria l'obra al servei de la redempció dels captius en terra estrangera, que eren els més pobres entre els pobres d'aquells temps. La història de la nostra ciutat queda identificada amb la sensibilitat i atenció vers les persones que pateixen l'exclusió i les esclavituds de tots els temps. Barce-

lona, gràcies a la Mare de Déu de la Mercè, és una ciutat que no es tanca en si mateixa, en els seus propis problemes, sinó que mira cap a tota la Mediterrània, viu atenta al patiment dels últims que hi malviuen i promou la fraternitat entre tots els pobles del *Mare Nostrum*.

Com ja deia fa deu anys, en la meva primera homilia en la festa de la Mare de Déu de la Mercè, continuo demanant a la Mare de Déu que protegeixi els barcelonins i tots els catalans. Li demano que ens ajudi a caminar amb esperança i a estar disposats a abraçar tots els germans per construir una societat més fraterna, més humana; una societat més oberta a Déu i a la vida eterna.

Santa Maria, Mare i Advocada nostra, pregueu per nosaltres pecadors, ara i en l'hora de la nostra mort. Confiem en vós i ens posem sota la vostra protecció. Els qui han acudit a vós i han implorat la vostra assistència i reclamat el vostre auxili no han estat mai deseparats per Vós. Senyora i Mare nostra, Princesa de Barcelona, protegiu la vostra ciutat. Amén. ■

La plaça de Sant Pere acull
la canonització de dos joves
italians

LLEÓ XIV: “ELS SANT PIER GIORGIO FRASSATI I CARLO ACUTIS SÓN UNA INVITACIÓ A NO MALGASTAR LA VIDA”

MERCÈ ALONSO JUAN-MUNS

A la façana de la basílica de Sant Pere del Vaticà onejaven els estandards dels sants Carlo Acutis (1991-2006) i Pier Giorgio Frassati (1901-1925). Dos joves amb diferents perfils, però que comparteixen un camí: l'amor profund a l'Eucaristia, la devoció mariana i una vida marcada per les incansables obres de caritat. En una cerimònia emocionant i molt esperada —tenint en compte el canvi de dates que ambdues canonitzacions han tingut—, el papa Lleó proclamava en una plaça radiant: “Estimats amics, els sants Pier Giorgio Frassati i Carlo Acutis són una invitació per a tots nosaltres, sobretot per als més joves, a no malgastar la vida, sinó a orientar-la ‘cap amunt’ i fer-ne una obra mestra.”

Mercè Alonso Juan-Muns

La canonització va tenir lloc el diumenge 7 de setembre a la plaça de Sant Pere.

Pier Giorgio, amant de la muntanya, i Carlo, apassionat de la informàtica, mostren que la santedat és possible en cada època i context. Sants, com deia el papa Francesc, “de la porta del costat”. Tots dos van viure amb intensitat l'amistat i van tenir un mateix horitzó: “*Verso l'alto*”, cap amunt, cap a Déu.

UNA CANONITZACIÓ AMB UNA GRAN PARTICULARITAT

Va ser un acte de canonització inèdit tenint en compte que, en el cas d'Acutis, es tracta del primer sant *millenial*, i no només això, sinó que, a més a més, a la celebració van participar els seus familiars més propers: els seus pares i germans, que són els qui van portar les relíquies del sant perquè ja es puguin venerar. El mateix germà de l'ara sant, Michele Acutis, va ser l'encarregat de llegir la primera lectura de la missa en anglès.

Entre els més de 80.000 assistents que van voler viure aquesta celebració, hi havia un grup de 30 persones vingudes de Barcelona des de la basílica de la Mercè, una de les primeres d'Espanya que va rebre una relíquia de Carlo Acutis i que va erigir un altar

dedicat a ell. La relíquia, entregada directament per la seva mare, Antonia Salzano, són cabells del jove sant. La Ruth, de 21 anys i que havia vingut amb el grup, expressava l'impacte que li havia causat aquest moment: “El que més em crida l'atenció del Carlo és que tenia interessos com els nostres: li agradava programar, els videojocs... i això demostra que coses com la ciència i la informàtica són compatibles amb la fe.” En Juanjo, de 28 anys, recordava: “El vaig conèixer quan encara no era ni beat, i vam aconseguir portar l'exposició dels miracles eucarístics a Mallorca. En Carlo m'inspira, és un model a seguir: un noi amb un ordinador que l'Esperit Sant ha volgut convertir en un referent per a l'Església.”

La canonització va finalitzar amb la pregària de l'Àngelus, on el Pontífex demanava pregàries pels països en conflicte i es dirigia als governants: “Escolteu la veu de la consciència [...] Déu no vol la guerra, Déu vol la pau.” Finalment, Lleó baixava amb el papamòbil a saludar tots els pelegrins vinguts per l'ocasió, recorrent una plaça plena de banderes d'Acció Catòlica Italiana —organització a la qual Frassati pertanyia— i

imatges de l'adolescent Acutis, amb la seva motxilla i el característic polo vermell, que onejaven amb la força d'uns assistents enèrgics i orgullosos d'haver-hi estat presents.

DOS JOVES COM A MODEL DE SANTEDAT

“Ara donem la benvinguda a sants que, amb una vida normal, realitzen el que és l'essència del cristianisme”, expressava el cardenal Marcello Semeraro, prefecte del Dicasteri de les Causes dels Sants, la vigília de la canonització de Pier Giorgio Frassati i Carlo Acutis en un acte organitzat per Acció Catòlica Italiana a la conferència *Dins de la vida, dins de la història*.

Pier Giorgio Frassati i Carlo Acutis, dos nois italians, joves, laics, i vitals que el 7 de setembre passat, l'un al costat de l'altre, eren canonitzats.

“VERSO L'ALTO” I LA PASSIÓ DE FRASSATI

Una de les fotografies més característiques de Pier Giorgio Frassati és la de l'última escalada que va fer, el 7 de juny del 1925, on va escriure a mà: “*Verso l'alto*” (Cap amunt). En

RUTH

“El que més em crida l'atenció del Carlo és que tenia interessos com els nostres: li agradava programar, els videojocs...”

JUANJO

“En Carlo m'inspira, és un model a seguir: un noi amb un ordinador que l'Esperit Sant ha volgut convertir en un referent per a l'Església”

El Juanjo i la Ruth, poc abans de la cerimònia.

Mercè Alonso Juan - Murs

una entrevista de fa més de deu anys al canal italià TV2000, feta a la neboda del sant, Giovanna Gawronska, l'entrevistador volia remarcar la passió per la muntanya de l'aleshores beat, però ella el va corregir dient: "No. La seva passió era Jesús, i aquesta passió la posava en tot."

El cardenal Semeraro ho defineix així: "Quan penso en Frassati, em ve al cap la imatge d'un alpinista en un camí que té dos camps a cada costat: el del món i el de l'Església." Un autèntic còctel de mundanitat i santedat. Frassati era esportista, alegre i expansiu, amic dels seus amics amb qui intercanviava correspondència i que, com qualsevol jove, també va experimentar el característic "mal d'amor". No se sentia cridat al sacerdoci, ja que estava convençut que, des del laïcat, podia respondre millor a les necessitats de l'Església i del món. Tot això anava unit a una vida insaciable de relació amb Jesús: assistint a missa diària abans que ningú es despertés o dedicant llargues hores d'oració davant del Santíssim.

Tot reflectit en una generositat flagrant. Dedicava temps i recursos a les famílies més desfavorides: hi destinava grans quantitats de diners i, sovint, les visitava fins ben entrada la nit. No buscava fer-ne ostentació; tant és així, que els seus pares només en van ser conscients el dia de la seva mort, quan el funeral es va veure desbordat per la presència de tantes persones que ell havia acompanyat en secret. Tal com recordava Roberto Falciola, vicepostulador de la causa de canonització, en la vigília de la beatificació: "La seva caritat no naixia d'una posició de superioritat, sinó que es posava al costat de qui ho necessitava."

Aquesta unitat de vida tan extraordinària es reflectia en tots els àmbits. Repetia sovint: "*Vivere, non vivacchiare*" (Viure, no anar tirant), lema que traslladava també a la política. En temps de feixisme, en va patir les conseqüències per la seva implicació en l'associacionisme catòlic i el seu compromís amb el Partit Popular Italià, des d'on defensava amb fermesa la justícia i la llibertat.

"El dia de la meua mort serà el dia més bonic de la meua vida", va deixar escrit. I així fou: el 4 de juliol del 1925, en ple Any Jubilar, una poliomielitis fulminant el va portar a la mort a l'edat de només 24 anys.

Courtney Mares, periodista i autora del llibre "Carlo Acutis A saint in Sneakers".

“EL PRIMER SANT MILLENNIAL I QUE UTILITZAVA ORDINADOR”

“És un moment històric. Amb els 2.000 anys d’història de l’Església, Carlo Acutis és el primer sant de la generació *millennial* i el primer sant —reconegut— que utilitzava ordinador”, expressa Courtney Mares, periodista i escriptora del llibre *Carlo Acutis: A saint in Sneakers* (Un sant amb vambes), una obra que recull nombrosos testimonis de persones que van conviure amb ell, en declaracions a *Catalunya Cristiana*. Li agradava el Super Mario i jugava al Pokémon, però alhora tenia una gran devoció a l’Eucaristia, referint-se que “era la seva autopista al cel”.

Mares destaca que un dels seus testimonis preferits és el de Rajesh Mohar, un home hindú que va treballar fent d’*au-pair* a la família Acutis. “L’acompanyava a missa diària i tenien converses profundes sobre les qüestions de fe, de les quals en Carlo era entusiasta. El que el va convertir, per això, al catolicisme, va ser veure el petit Carlo interactuar amb un home sense sostre anomenat Matteo.”

Llegir la vida de Carlo Acutis resulta admirable i gairebé inexplicable, sobretot si es té en compte que era només un adolescent i que no va néixer en el si d’una família especialment practicant. Va ser, de fet, el seu exemple el que va portar els seus pares a retrobar el camí de la fe. Un noi amb una sensibilitat especial, que dedicava gran part del seu temps a

programar una pàgina web on documentava els miracles eucarístics arreu del món i que amb 15 anys va morir d’una leucèmia precipitada.

“PER SER SANT, NO CAL SER PERFECTE”

Ara bé, hom es pot preguntar: tenia Acutis algun defecte? “Segurament sorprendrà saber que, quan vaig entrevistar una de les seves professores de secundària, em va dir que no era sempre l’estudiant perfecte. A vegades lliurava els deures tard i se li havia de cridar l’atenció perquè parlava, feia broma i es distreia a classe”, explica Courtney Mares. “Però crec que aquest és un bon missatge per als joves: per ser sant, no cal ser perfecte. No cal ser el més llest ni el millor jugador de futbol, sinó tenir els ulls posats en la meta de la vida: anar al cel. Aquesta era, clarament, la prioritat de Carlo, que a més aprofitava el sagrament de la confessió per obtenir-ne la Gràcia i créixer en virtuts.”

Aquesta mateixa idea apareix al llibre que Antonia Salzano, la seva mare, va escriure per relatar amb profunditat la vida del seu fill: *El secret de Carlo Acutis*. Allà revela que, poc després de la seva mort, va trobar escrit a l’ordinador: “La vida ha de ser una preparació contínua per a la mort.”

De fet, curiosament, Carlo Acutis es va inspirar en Pier Giorgio Frassati després de llegir-ne la vida. Frassati havia estat beatificat el 1990, només un any abans del naixement de Carlo. Dos joves que, sense ser coetanis, tanquen un cercle: “És entranyable veure-ho com un cercle complet, com un jove patró que inspira un altre jove i ara tots dos són sants junts”, explica Mares amb un somriure. Un va encendre la llum en l’altre, i avui caminen plegats en la canonització.

Els seus cossos reposen a l’església de Santa Maria Major, a Assís, en el cas d’Acutis, i a la catedral de Torí, en el de Frassati. Una canonització que esdevé signe i invitació: l’Església proposa aquests dos joves com a models de fe viva. Ells obren el camí dels sants del present i del futur, els sants de les properes generacions —de la Z a l’Alpha i les que vindran— que continuaran mostrant que la santedat, com afirma Semeraro, “és un do de Déu, però també és una resposta humana”. ■

COURTNEY MARES

“Per ser sant, no cal ser perfecte. No cal ser el més llest ni el millor jugador de futbol, sinó tenir els ulls posats en la meta de la vida: anar al cel”

MARCELLO SEMERARO

“La santedat és un do de Déu, però també és una resposta humana”

@Vatican media

La família de Carlo Acutis, la mare Antonia Salzano, el pare Andrea Acutis i els germans Francesca i Michele, van viure amb emoció la cerimònia.

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana recollim els **250 anys** del temple actual de la **basílica** de la **Mercè**, el P. Blanquet ens presenta sant **Josep Manyanet** com a inspirador de la **Sagrada Família**, assistim a la celebració de la Mare de Déu de **Meritxell** i vivim el **Jubileu** al **Tibidabo**

Agustí Codinach

El 9 de setembre el cardenal Joan Josep Omella va presidir la missa d'obertura dels actes amb motiu dels 250 anys de la construcció i consagració del temple actual de la basílica de la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona.

La missa inaugural de l'aniversari i la novena han estat enguany avantsala de la festa major

La basílica de la Mercè celebra els 250 anys del temple actual

CARME MUNTÉ MARGALEF

Barcelona

El 24 de setembre és festa grossa a la ciutat i la diòcesi de Barcelona, així com al conjunt de la província eclesiàstica, perquè és la celebració de la patrona, la Mare de Déu de la Mercè, Princesa de Barcelona. La celebració d'enguany ha tingut una avantsala amb els actes pels 250 anys de la construcció i consagració de l'actual basílica.

La història es remunta a l'any 1764, quan el capítol general de l'orde de la Mercè va decidir enderrocar l'antiga església —construïda entre 1249 i 1277— i aixecar el nou temple d'estil barroc, que aniria a càrrec de l'arquitecte Josep Mas i Dordal. El 9 de setembre de 1775 es van donar per finalitzades les

obres i es va consagrar la nova basílica, que des de llavors s'ha consolidat com un dels espais més emblemàtics de la ciutat. Un tresor històric, artístic i espiritual que, en l'avinentsa dels 250 anys, es vol posar novament en valor i que, justament per això, demana la complicitat de les institucions per continuar mantenint en bon estat aquest patrimoni sagrat.

Així es va posar en relleu en la missa d'acció de gràcies presidida el 9 de setembre pel cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, i concelebrada per mercedaris com el mateix rector, el P. Fermín Delgado, i el provincial, P. José Juan Galve, i pel rector de Santa Maria del Mar, Salvador Pié. La missa, que es va seguir en directe per Ràdio Estel, va comptar amb l'assistència, entre d'altres autoritats, d'Albert Batlle, tercer tinent d'alcaldia de l'Ajuntament de Barcelona, i membres de la Germandat de la Mare de Déu de la Mercè.

En l'homília, el cardenal Omella va posar en valor la centralitat de l'Eucaristia per a la vida del cristià i va destacar que la Mare de Déu, com una mare de família, és factor de comunió i fraternitat entre tots els seus fills. "A l'altar, com a casa, sota la mirada de la Mare de Déu, estrenyem llaços de fraternitat i comunió", va dir el cardenal Omella, que també va valorar que cada vegada són més els joves de l'arxidiòcesi de Barcelona que assisteixen a missa

diària. "Tenim la llavor d'una comunitat nova evangelitzadora a Catalunya que la confiem a la Mare de Déu de la Mercè. Princesa de Barcelona, protegeix sempre la nostra ciutat", va concloure el cardenal, que el proper 6 de novembre celebrarà 10 anys del seu nomenament com a arquebisbe de Barcelona.

Del 14 al 22 de setembre la basílica va organitzar una novena amb pregària del Rosari i celebració de la Santa

Agustí Codinach

“A l’altar, com a casa, sota la mirada de la Mare de Déu, estrenyem llaços de fraternitat i comunió”

ESGLÉSIA EN SORTIDA

“Fiat”:
que es faci

A molts pobles i ciutats de la nostra geografia, durant el mes de setembre, se celebren diferents festes dedicades a la Mare de Déu. Som conscients, però, de la importància que va tenir el sí d'aquella joveneta de Natzaret? El seu sí és un esdeveniment únic dins de la història de la salvació. L'evangeli de Lluc (1,26-38) ens narra com l'àngel Gabriel es presenta a aquella jove per anunciar-li que seria la Mare del Salvador. Ella, superant la sorpresa inicial, va respondre amb senzillesa i valentia: *fiat* (que es faci). Així, Déu va entrar a formar part de la nostra història d'una manera definitiva.

Aquest sí de Maria no va ser una paraula buida, sinó un acte conscient i actiu en el qual ella acull i abraça la voluntat de Déu, que no era cap altra que la de salvar la humanitat. La Mare de Déu es va lliurar de manera total, esdevenint la primera deixeble de Jesucrist. El seu abandonament a la voluntat del Pare, el seu exemple, il·luminen avui la nostra vida cristiana, i ens ensenya a dir cada dia sí a Déu, a cada esdeveniment: a la família, a la feina, als estudis al servei, a les dificultats i les alegries. La seva confiança ens anima a no tenir por quan no entenem el que Ell ens està demanant, perquè sabem que mai no ens abandona: el seu amor és més gran que tot.

El *fiat* de Maria, però, no és una cosa que pertanyi al passat, és una resposta que continua ressonant avui en la vida de l'Església i en cadascun de nosaltres. Serem capaços en el nostre dia a dia d'imitar la seva disponibilitat posant-nos també nosaltres al servei de Déu col·laborant amb el seu pla de salvació?

I no pensem que per imitar Maria ens allunyem de Jesús, perquè ella sempre ens durà cap al seu Fill.

PEPE PEDREGOSA, S.S.P.

Membre d'Escola d'Animació Bíblica

La missa va ser presidida pel cardenal Omella i concelebrada, entre d'altres, pels mercedaris Fermín Delgado i José Juan Galve.

Missa. En el cas del dijous 18, la missa, presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona, Javier Vilanova, va ser d'acció de gràcies per la canonització de Carlo Acutis. Recordem que la basílica de la Mare de Déu de la Mercè és la primera de l'arxidiòcesi que té un altar dedicat al jove "sant millennial" amb una relíquia que va ser donada per la seva mare, Antonia Salzano. El 10 d'abril la va beneir el mateix bisbe Javier Vilanova. ■

BASÍLICA DE LA MARE DE DÉU DE LA MERCÈ

Sant Josep Manyanet va ser l'inspirador del temple

Antoni Gaudí, un membre més de la família dels Fills de la Sagrada Família

P. JOSEP MARIA BLANQUET

Religiós Fill de la Sagrada Família i director de l'Oficina per a les Causes dels Sants de l'arquebisbat de Barcelona

Els membres de la congregació dels Fills de la Sagrada Família Jesús, Maria i Josep considerem el temple de la Sagrada Família com la nostra segona casa i el venerable Gaudí com un membre més de la família. Sant Josep Manyanet va visitar el temple, com consta documentalment en les diverses cartes i especialment la que va escriure l'any 1890 a Manuel de Dalmau, gendre de Josep Maria Bocabella, i va conèixer certament Gaudí, el qual, com va afirmar el papa Benet XVI, "imbuït de la devoció a la Sagrada Família que va difondre entre el poble català sant Josep Manyanet, el geni d'Antoni Gaudí, inspirat per l'ardor de la seva fe cristiana, aconseguí convertir aquest temple en una lloança a Déu feta en pedra". De fet, el medalló que es troba a la cripta, específicament al centre, tancant la volta central, representa l'anunciació de l'àngel a la Verge Maria, és a dir, l'encarnació del Fill de Déu, que Gaudí desenvolupà després als retaules exteriors de la basílica superior amb els principals misteris de la vida de Jesucrist des de Betlem i Natzaret fins a Jerusalem.

La relació i el tracte amb la família Bocabella començà l'any 1865, durant l'estada del P. Manyanet a Barcelona (maig-juliol) i concretament a la parròquia de Sant Cugat del Rec, on celebrava la missa i suplia a Mn. Pere Naudó, originari també d'Urgell i beneficiat de Santa Maria del Mar.

L'any 1866, Bocabella, amb el P. Rodríguez, fundà l'Associació Espiritual de Devots de Sant Josep "per formar una Associació d'oracions al Senyor, per mediació del poderós Patriarca i Espòs de la Santíssima Verge, Sant Josep, a fi d'aconseguir el remei escament davant dels mals que avui afecten l'Església i el seu Cap...". Com es veu, ni la finalitat de l'Associació ni la Cèdula d'agregació ni *El Propagador*... parlen, de moment, d'aixecar cap església o temple.

Cronològicament està ben documentat que sant Josep Manyanet és el primer que l'any 1869 parla d'edificar un temple a Barcelona, dedicat a sant Josep com a espòs de la Verge Maria i pare de Jesús, com es venerava llavors, perquè no hi havia cap festa litúrgica de la Sagrada Família, la qual no va arribar fins el 1893 amb el papa Lleó XIII. Però el prevere, amb l'aprovació del bisbe Josep Caixal, ja el 1864 havia fundat l'institut religiós amb el nom de Fills de la Sagrada Família Jesús, Maria i Josep.

D'aquesta carta del 24 juny 1869 dirigida al bisbe Caixal, aquest, el 5 de juliol del mateix any, va fer-ne referència al cardenal arquebisbe de Santiago de Compostel·la, Miguel García Cuesta (1803-1873), parlant "d'un sacerdot molt devot de sant Josep que li havia suggerit que li prometéssim esforçar-nos perquè en un lloc d'Espanya se li edificui un magnífic temple...", com consta a l'Arxiu Episcopal d'Urgell (*Comunicaciones* VI, n. 866, 211-212).

El mateix pare Manyanet va afegir a la mateixa carta una nota dient que "aquest pensament el vaig comunicar més endavant al Sr. D. Josep Bocabella, (a) Viuda Pla, de Barcelona, el qual va iniciar-lo al Propagador de la

devoció a Sant Josep, donant peu tot això a l'erecció del famós temple de la Sagrada Família" (*Obras completas* IV, Madrid 2008, 168-170).

El 19 de març de 1870, segons escriu Miguel Lledós Mir a la *Història de Tremp* (Barcelona 1917, 363), el pare Manyanet fundà l'Associació Josefina a la parròquia i moltes famílies, com ell mateix, rebien *El Propagador*, en el qual sovint es troben gràcies i favors amb els noms de les persones difuntes (Lledós, 1917, 363).

El novembre de 1871, amb motiu del 25è aniversari del pontificat del papa Pius IX, la família Bocabella amb un grup de Josefins van peregrinar a Roma per retre-li un filial homenatge per mitjà d'oracions i donatius. Havi-en enviat a l'Exposició de les arts, que es feia a Roma, un grup escultòric de plata que representava la Sagrada Família descansant durant la fugida a Egipte. Foren rebuts pel Papa però ni en la presentació ni en les paraules del Papa hi ha cap referència al projecte de cap temple.

A últims del mateix mes, van visitar el santuari de la Mare de Déu a Loreto. De retorn a Barcelona, Josep M. Bocabella, sense esmentar si havia tingut allí la suposada inspiració del nou temple, recordava que "curulls d'emoció i respecte contemplàrem aquelles parets que, si poguessin parlar, ens haurien dit tantes coses de les converses celestials i exemples sublims de virtut d'uns Esposos tan sants i castíssims" (*El Propagador*, 7 [1872] 23).

L'any 1872, quan el pare Manyanet passa una nova temporada a Barcelona, el P. Rodríguez escriu que els Josefins són també devots de la Sagrada Família: "De ben segur que aquests són els sentiments de tots els Jose-

Imatge de sant Josep i l'infant Jesús a la cripta de la Sagrada Família.

fins, quan la nostra Associació ha estat invitada, tal com ha succeït no fa pas molt, a interessar-se per promoure el culte de la Sagrada Família" (*El Propagador*, 7 [1872] 12-13).

Cal preguntar-se qui havia invitat l'Associació Josefina a promoure el culte de la Sagrada Família? El P. Rodríguez no ho diu, però era evident que havia estat el pare Manyanet, l'únic que, al segle XIX, propagava aquesta devoció a Espanya.

No fou fins a l'abril de 1874 quan *El Propagador* va escriure: "A propòsit d'això, germans meus Josefins, heus ací un projecte, concebut fa temps pel zelós promotor de la nostra Associació, l'editor del nostre *Propagador*, projecte tota vegada ara que em ve a la memòria, vinc a explicar-vos, ja que, sens dubte, així ho vol sant Josep" (*El Propagador*, 8 [1874] 134-135).

Diversos testimonis del procés de canonització del pare Manyanet es van referir a la inspiració del temple, especialment el P. Bonaventura Mulla, que havia conviscut amb ell durant més de 40 anys.

Per tot això diem que sant Josep Manyanet va ser l'inspirador de la Sagrada Família i de la seva motivació expiatòria i fins i tot educacional; Josep Maria Bocabella és el gran impulsor i qui va posar els fonaments del projecte; i el venerable Antoni Gaudí és el geni i home de fe que ha bastit aquest monumental temple a major glòria de Déu i bé de la humanitat. ■

Sant Josep Manyanet
va visitar el temple
i va conèixer Gaudí

El bisbe Josep-Lluís Serrano va beneir les rèpliques de les dues campanes i la creu de ferro que es van cremar en l'incendi del 1972

Andorra celebra la Mare de Déu de Meritxell

Bisbat d'Urgell

El bisbe Josep-Lluís va presidir per primera vegada la festa de la Mare de Déu de Meritxell.

M. C. ORDUÑA
Canillo

Una corrua de llumenetes fa lenta processó des del santuari antic de Meritxell fins al nou: és un trajecte curt, però ple de significació. Mentre els fidels resen el rosari, encapçalats per l'arxiprest de les Valls d'Andorra, Mn. Ramon Sàrries, i el rector i custodi de Meritxell, Mn. Ramon Rossell, es va materialitzant aquell vincle immemorial que els andorrans, especialment els canillencs, han establert amb la Mare de Déu de Meritxell. La devoció continua intacta a través dels segles. És el 8 de setembre, la festa de la Nativitat de la Mare de Déu, quan també la resta de marededéus trobades viuen una celebració especial, i moltes parròquies

estan de festa major, amb ofrenes a la Mare de Déu de cada indret, i amb Eucaristies molt celebrades.

Però la celebració al santuari de la Mare de Déu de Meritxell és molt especial, perquè també és la festa nacional de tot un país: el Principat d'Andorra. I és així que el bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra presideix la missa central al santuari, envoltat dels sacerdots de les Valls i de milers de fidels que, juntament amb les autoritats, venen a retre homenatge a la Mare de Déu. I, enguany, per primera vegada va ser presidida per Mons. Josep-Lluís Serrano, que encara no fa un any fou ordenat bisbe a la catedral de Santa Maria d'Urgell. Mons. Serrano va posar en relleu la importància de la vivència de la fe, assenyalant que la nostre fe és un cant a la llibertat i a l'amor donat, en un món on prevalen valors líquids que no aporten felicitat a les persones;

i va apuntar al paper de la Mare de Jesús, que fou una dona constructora de ponts culturals.

El nou bisbe, a més de presidir l'Eucaristia, va beneir enguany les rèpliques de les dues campanes i la creu de ferro que es van cremar en l'incendi del 1972, a la plaça davant de l'antic santuari.

Les campanes són rèpliques fidels de la *Gaude Virgo Immaculata* i la *Vox Domini Sonat*, destruïdes en l'incendi del santuari als anys setanta i posteriorment exposades a la mostra *Meritxell Memòria*. Han estat foses pel mestre campaner Abel Portilla amb la tècnica tradicional de la cera perduda i en bronze d'alta qualitat. Les campanes reben els noms de Ramona-Meritxell i Ventura en homenatge als darrers rectors de la parròquia, figures molt estimades per la comunitat. Aquesta acció ha estat impulsada pel Govern d'Andorra, a través del Ministeri de Cultura, conjuntament amb el Comú de Canillo.

Pel que fa a la creu, és una peça de ferro colat idèntica a la que es va trencar en vuit trossos durant aquell mateix incendi, originària de mitjan segle XIX i procedent de Normandia, del poble de Gesn. Restaurada amb un encalç fidel a les tècniques antigues, s'instal·larà a pocs metres del seu lloc original, en un indret simbòlic des d'on es domina el camí vell de Meritxell i el claustre del santuari actual. ■

Les campanes reben els noms de Ramona-Meritxell i Ventura en homenatge als darrers rectors de la parròquia

TORTOSA

Inici de curs al Seminari de Tortosa

Els dies 4 i 5 de setembre el Seminari Diocesà de Tortosa va iniciar el curs amb una convivència plena d'esperança i alegria, marcada per la incorporació de tres nous seminaristes: Josep Maria Piñol (Móra la Nova), Ferran Almendros (Tortosa) i David Zaragoza (Deltebre), que comencen l'etapa propedèutica al Seminari Interdiocesà de Barcelona.

VIC

Els joves del bisbat peregrinen a Roma amb el Jubileu

Del 27 de juliol al 4 d'agost, setanta joves del bisbat, acompanyats pel bisbe Romà i alguns preveres, van viure a Roma un Jubileu marcat per la fe, l'esperança i la comunió amb el Papa. Molts joves han descrit la trobada internacional amb el Papa com una experiència que ha enfortit la seva fe i els ha ajudat a replantejar-se la vida.

LLEIDA

Romeria de les Verges de la Ribagorça i Sobrarbe

Prop d'un miler de persones, entre elles 130 vingudes des de Lleida, van participar el 6 de setembre a la 46ena edició de la Romeria de les Verges de la Ribagorça i Sobrarbe que, en aquesta ocasió, s'ha celebrat a Vilaller. Des del bisbat de Lleida es va organitzar un viatge en autocar per poder participar en els actes que van reunir fidels catalans i aragonesos.

SOLSONA

Gala del santuari de la Mare de Déu de Queralt

Després de tota la novena plena d'actes organitzats pels Capítans de Queralt, el dia 8 de setembre a 2/4 de 12 del migdia es va celebrar la missa solemne, moment central de tota la festa, presidida per mossèn Josep Maria Vilaseca, acompanyat de mossèn Miquel Farràs i el diaca Rui Jorge, amb la presència dels Capítans de la Gala, representants de tots els partits polítics encapçalats per l'alcalde, Ivan Sánchez, i un gran nombre de fidels.

GIRONA

Canvis i noves incorporacions a la Vicaria judicial

A inicis de setembre van entrar en vigor els nous nomenaments de la Vicaria judicial. Sandra Álvarez s'incorpora com a jutgessa diocesana, amb la responsabilitat d'instruir les causes de nul·litat matrimonial, i Mònica Carrillo, com a notària secretària. Mn. Salvador Juanola és el nou defensor del vincle.

TERRASSA

Mons. Cristau presideix la missa de santa Teresa de Calcuta a Sabadell

Mons. Cristau va presidir la missa a la parròquia del Santíssim Salvador de Sabadell, divendres 5 de setembre, amb motiu de la festa de santa Teresa de Calcuta. Després de la celebració, va visitar el menjador de les Missioneres de la Caritat i va compartir el dinar amb els usuaris i mossens presents.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Verema solidària a Mas Marquet, a Piera

Aquestes últimes setmanes s'ha dut a terme a la finca Mas Marquet, a Piera, la verema solidària on s'ha recollit raïm de les varietats macabeu i ull de llebre. Han estat unes jornades intenses i acalorades on gràcies a l'equip de Brins, voluntaris de Càritas, famílies, amics i la pròpia gent de Piera s'ha pogut fer la recollida a temps i de forma eficaç.

URGELL

Festa de la Mare de Déu dels Socors a Agramunt

La festa de la Nativitat de la Mare de Déu, el 8 de setembre, va vinculada a un bon nombre de devocions que se celebren en esglésies, santuaris i ermites del bisbat. Agramunt celebra la seva festa major en honor de la Mare de Déu dels Socors, una devoció festiva que es remunta al segle XVI i que, un segle després, portarà a construir una ermita en el seu honor en l'indret on, segons la llegenda, uns pastors van trobar la imatge de la Verge.

TARRAGONA

Homenatge a l'eclesiàstic i musicòleg Higini Anglès

L'Ajuntament de Maspujols i la Diputació de Tarragona, amb la col·laboració dels Ajuntaments de Tarragona i de Reus, del Port de Tarragona, del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i de l'Arquebisbat de Tarragona s'han proposat recordar la figura de l'insigne musicòleg i eclesiàstic Higini Anglès (1888-1969). La presentació del projecte ha tingut lloc a la Sala Palau Bofarull de Reus.

Ser temple jubilar és alhora un reconeixement i un compromís

El Jubileu, al cim del Tibidabo

Un grup celebra el Jubileu al Tibidabo.

JOAN CODINA I GIOL
Salesià

Ser temple jubilar significa un reconeixement per part del bisbe diocesà, el cardinal Joan Josep Omella, cap al temple del Sagrat Cor de Jesús, santuari amb la imatge, símbol de Jesús que acull amigablement tota persona que confia en ell o està oberta a la seva misericòrdia.

El temple, en trobar-se al punt més alt de la serra de Collserola, és una fita que atrau els pelegrins a pujar-hi, a caminar, a esforçar-se per ascendir. Un Jubileu suposa "sortir" de la nostra zona de confort i moure'ns per trobar-nos amb molts altres germans i germanes que peregrinen cap a un lloc que convida a respirar aire més net, a la convivència, al recolliment per a la pregària, a l'elevació de l'esperit, a unir-se a una comunitat que celebra amb goig la se-

va fe especialment en els sagraments de la Reconciliació i de l'Eucaristia.

En el Temple del Tibidabo hi ha col·locada una gran J florejada (la inicial de Jubileu) a la porta d'entrada a la cripta. Aquesta lletra, tota ella feta amb flors, és un magnífic símbol del que volem que sigui aquest any de gràcia. L'any Jubilar de l'esperança ens convida a mirar el món i la nostra petita realitat amb joia, perquè la Paraula de Déu ens assegura que l'esperança no és il·lusòria, "l'esperança no defrauda".

Les flors que componen aquesta lletra volen impregnar el nostre cor i la nostra ment d'il·lusió i alegria evangèliques. En entrar al temple passant per la porta florida, pensem que el Jubileu no és un temps de lamentació, sinó que passem per Jesucrist que no ha vingut a condemnar, sinó a salvar, a donar la vida.

El papa Francesc, en la Butlla de convocatòria del Jubileu, ens reptava a saber descobrir els signes d'esperança,

les petites realitats que ja estan transformant el món: és el Regne de Déu que s'obre pas.

L'any Jubilar és any de gràcia, d'abundant misericòrdia que Déu vol vessar sobre cadascun de nosaltres, perquè el Pare és misericòrdia. És per això que estem convidats a seguir el Crist amb esperança ferma i confiada, perquè ell mateix ens fa entrar i sortir i ens acompanya al llarg de l'aventura de la nostra vida.

Al temple del Tibidabo s'està notant amb claredat el seu caràcter jubilar: la comunitat salesiana i parroquial tenen, més que mai, l'oportunitat d'acollir moltes parròquies, unes de properes com les tres parròquies de la serra de Collserola i Sarrià i altres de ben llunyanes (Filipines, EUA), escoles, comunitats religioses, moviments, grups diversos i pelegrins sols.

Això es pot comprovar en la presència a la capella de l'Eucaristia. Hi ha sacerdots de la comunitat salesiana disposats per a la celebració dels sagraments pràcticament tot el dia i cada dia, però especialment abans de cada Eucaristia.

A les persones que demanen com poden viure la dimensió social del Jubileu a casa, al veïnatge, a la societat, se'ls ajuda a veure quin compromís poden assumir d'acord amb les possibilitats personals i les necessitats de l'entorn.

El Jubileu 2025, amb el seu pelegrinatge d'esperança, també es pot celebrar al cim del Tibidabo. ■

La comunitat salesiana
i parroquial tenen, més
que mai, l'oportunitat
d'acollir moltes
parròquies, unes de
properes i d'altres ben
llunyanes

JOSEP MIRÓ I ARDÈVOL
President
d'e-Cristians

La doctrina social catòlica articula dos principis: l'acollida fraterna i el dret a no haver d'emigrar per necessitat

Immigració: una perspectiva cristiana

El debat sobre la immigració acostuma a estar condicionat per dos errors d'enfocament que distorsionen qualsevol resposta honesta i profunda.

El primer és veure la immigració com la solució màgica als nostres problemes demogràfics i econòmics, oblidant alhora l'absència de polítiques espanyoles i catalanes dignes d'aquest nom de suport a la família i la natalitat. Pensar que l'arribada d'immigrants resoldrà el nostre col·lapse demogràfic és, en realitat, una renúncia al nostre futur com a societat. Això, sense considerar les conseqüències de tota mena, que té la immigració massiva i intensa que registra Catalunya, juntament amb bona part d'Espanya, davant del més total dels buits de les polítiques necessàries per afrontar el seu impacte sobre els serveis i béns públics. No es pot passar ràpidament de 6 milions d'habitants a 8, sense incrementar els recursos públics en una proporció semblant. Tot això és un gran escàndol.

El segon error, més subtil, però igual de greu, és reduir la visió cristiana de la immigració a una sola dimensió: l'acollida. Sense negar-ne la importància —reiterada una vegada i una altra a l'Antic i al Nou Testament—, l'ensenyament de l'Església ofereix una mirada més rica i equilibrada.

La doctrina social catòlica articula dos principis: l'acollida fraterna i el dret a no haver d'emigrar per necessitat.

Aquest segon principi sembla com si hagués caigut en l'oblit, però és essencial. Tota persona té dret a viure amb dignitat al seu propi país, i els estats més desenvolupats tenen el deure moral de fomentar les condicions que ho fan possible. Les encíclics *Pacem in terris* (Joan XXIII, 1963), *Populorum progressio* (Pau VI, 1967) i *Fratelli tutti* (Francesc, 2020), així com el *Compendi de la Doctrina Social de l'Església* (2004) o el document del Dicasteri per al Desenvolupament Humà Integral (2022), subratllen aquest punt amb claredat: el dret a no emigrar és tan cristià com l'acollida.

Contràriament al que s'acostuma a pensar, aquesta ajuda internacional no suposa un sacrifici econòmic significatiu. Informes recents, com els de *Our World in Data*, mostren que, amb un esforç financer marginal per part dels països rics, es pot facilitar el desenvolupament sostenible en regions amb alta pressió migratòria. A això, s'hi afegeix la urgència de condonar —o almenys reduir dràsticament— el deute extern dels països empobrits.

Tot plegat forma part essencial d'una autèntica perspectiva cristiana sobre la immigració: solidaritat, sí, però també justícia global i desenvolupament humà integral. ■

SALES MULTISENSORIALS: “UNA EXPERIÈNCIA SENSORIAL QUE ENRIQUEIX LA VIDA DE CADA PERSONA”

La sala multisensorial de la residència Los Tilos, pionera en innovació.

Cada vegada més, les residències de gent gran aposten per oferir espais i activitats que promoguin el benestar emocional, la memòria i la qualitat de vida dels residents. A la residència Los Tilos, del Grup Bastón de Oro, aquesta evolució ha trobat en les sales multisensorials una eina fonamental. Aquestes sales no són només una aposta per la innovació: són espais on la llum, la música, l'aroma i el tacte es combinen per generar calma, reduir l'ansietat i despertar records que semblaven perduts. Residents amb demències, Alzheimer, patologies psiquiàtriques o discapacitat troben en aquests espais moments de confort, alegria i connexió amb l'instant present. “Són una estimulació sensorial per a una vida més rica i plena”, va explicar Dacha Jiménez, directora general del Grup Bastón de Oro, al programa *El matí de Ràdio Estel*. En la mateixa entrevista, Dacha va exposar com funcionen aquestes sales, qui se'n beneficia i l'impacte que tenen en la vida diària dels residents.

Què són les sales multisensorials i quin objectiu tenen?

Són espais dissenyats per estimular tots els sentits d'una manera controlada i agradable. L'objectiu principal és donar confort, millorar la qualitat de vida de les persones grans i de les persones amb discapacitat, i oferir moments terapèutics que resultin agradables i útils. Aquests espais ajuden a reduir l'ansietat, a millorar la comunicació, fins i tot amb persones que no poden parlar, i contribueixen a un estat de calma i connexió amb l'instant present.

Com vau introduir aquesta iniciativa al Grup Bastón de Oro?

Fa més de 20 anys vaig introduir la primera sala multisensorial al Grup Bastón de Oro. La residència Los Tilos, a la planta de demències, va ser pionera. No és una idea nova a nivell internacional —el concepte prové d'Holanda—, però sí que ha anat evolucionant i adaptant-se a les necessitats dels nostres residents. Actualment, totes les residències del Grup disposen d'aquestes sales i cada nova incorporació amplia els

elements disponibles per oferir més confort i estímul.

Quin perfil de persones se'n beneficia més?

Inicialment, aquestes sales estaven pensades per a persones amb patologies neurodegeneratives com demències i Alzheimer. Però amb el temps hem comprovat que també són molt útils per a persones amb patologies psiquiàtriques, ja que ajuden a reduir l'ansietat i a regular la medicació. D'altra banda, persones amb discapacitat troben en aquestes sales un espai d'estimulació i plaer sensorial que millora la seva qualitat de vida. En realitat, pràcticament qualsevol persona pot beneficiar-se'n, sempre adaptant les activitats a les seves necessitats.

Com són aquestes sales? Quins elements contenen?

Són sales àmplies, amb butaques, sofàs o matalassos d'aigua perquè els residents puguin es-

tar-hi còmodes, per exemple sense dependre de la cadira de rodes. La il·luminació és especial: tubs de bombolles, llums de fibra òptica que canvien de color, projeccions visuals a parets i sostres... També utilitzem música relaxant i aromateràpia per crear un ambient agradable. Les activitats que s'hi fan poden incloure jocs tàctils, interactius o exercicis pensats per estimular la memòria, la comunicació verbal i no verbal, i altres capacitats segons cada persona.

Quins resultats heu observat amb l'ús regular d'aquestes sales?

Els canvis són visibles tant a nivell físic com emocional. Les persones experimenten una relaxació profunda, milloren la comunicació, se senten més obertes i augmenten la seva autoestima. També es redueix l'ansietat i l'agitació, cosa que millora la qualitat del son i permet, en alguns casos, reduir la medicació. Molts residents connecten amb

emocions i records que havien oblidat, i fins i tot poden tornar a parlar o cantar.

Personalitzeu les activitats per a cada resident?

Sí. Tot i que es poden fer activitats en petits grups, l'enfocament és sempre individualitzat. Cada sala i cada sessió s'adapten a les necessitats de la persona: estimular la comunicació, la memòria, la relaxació o qualsevol altra àrea que calgui treballar.

Quin futur veieu per a les sales multisensorials?

Creiem que cada vegada més residències incorporaran aquests espais com a part fonamental del seu model assistencial. La combinació de tecnologia, humanitat i innovació ofereix resultats tangibles: millora del benestar, estimulació cognitiva i emocional i una vida més rica per a la gent gran i persones amb discapacitat. ■

Mireia Angerri, presidenta-delegada de Mans Unides Barcelona, ha visitat el Senegal per conèixer de primera mà alguns projectes que reben el suport de l'entitat

“HAS DE CONÈIXER LES PERSONES PER VEURE QUE TOTS SOM GERMANS”

ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

Fotos: Ona Canales Angerri

Són dones missioneres de dues congregacions diferents, que tenen un lideratge, una capacitat de treball, d'esforç... increïble!” Amb aquestes paraules defineix la presidenta-delegada de Mans Unides Barcelona, Mireia Angerri, dues dones ja octogenàries que fa anys que treballen al Senegal: Hortensia Perosanz, missionera de la Immaculada Concepció de Castres, i Regina Casado, missionera de les Filles del Nen Jesús. Des de fa dècades comparteixen la seva vida amb els més pobres i lluiten per oferir-los un futur millor. Angerri ha visitat alguns dels projectes que desenvolupen i que compten amb el suport de Mans Unides.

Quins projectes ha visitat?

El primer va ser a Sanghé —a 80 km de la capital, Dakar—, una zona totalment rural, on hi ha la germana Hortensia, que fa 56 anys que viu al Senegal. Allà, amb els anys, hem fet

una escola molt bonica, referent en aquella zona rural. Hi venen nens de tot arreu. La germana Hortensia és una aconseguidora nata: té una camioneta petita, una de mitjana i un autocar de 60 places modern. Amb aquest autocar cada matí fan una ruta per 12 o 13 pobles del voltant i recullen tots els nens. Allà vam començar amb quatre aules. Aquestes quatre aules es van ampliar a quatre més, després es va fer el pis de dalt, es van fer els banys separats de nois i noies, es van fer les cuines... Ara ja tenim 1.200 nens i nenes. És tota la primària i ara els pares demanen que es faci una escola de secundària.

L'escola és el projecte principal?

Sí, però n'hi ha més. Abans vam fer el dispensari, que també ara ha quedat antic i s'està renovant. Amb la germana Hortensia, el que hem fet molt són pous. De fet, a ella li diuen “la pouatera del Senegal”. Si els pobles no tenen aigua són les

La germana Hortensia i Mireia Angerri entre el director sortint i la nova directora de l'escola de Sanghé.

dones o les nenes les que de bon matí han d'agafar unes cisternes, caminar no sé quants quilòmetres, carregar l'aigua i tornar cap a casa. Pot ser una activitat que els consumeix quatre o cinc hores al dia. Això fa que les dones i les nenes no puguin ser escolaritzades. També hem ajudat amb programes de formació professional de dones perquè tinguin els mitjans de vida suficients per tirar endavant per elles mateixes.

També ha visitat la zona urbana...

Al costat de Dakar hi ha Pinkine. Vaig conèixer el barri de Sam Sam III. Són extensions de carrerons, xaboles i cases fetes d'una manera molt senzilla. Carrers estrets, cap d'asfaltat. I molta brutícia! Allà es va plantar la germana Regina. El que la manté jove és estar al peu del canó ajudant els altres. Ella va passar primer 25 anys al Camerun i després la van destinar al Senegal ajudant els escolapis en una escola, però ella volia fer el seu projecte. I va demanar a la congregació fer una petita casa de germanes, una primera residència amb missioneres europees. Va veure que hi havia moltes dones sense alfabetitzar i que no tenien ofici, i va decidir crear una escola de restauració, amb l'ajuda de Mans Unides. Com que hi havia missioneres de diferents països (de França, Itàlia, Espanya) van fer una escola d'hostaleria internacional. Per aquesta escola passen cada any moltes dones que aprenen un ofici molt bé. Després va muntar la cooperativa de dones costureres, que també és un clàssic.

La dona és la principal beneficiària?

Una de les últimes coses que hem fet és el taller de fusteria, enfocat a nois, perquè la germana Regina comença a detectar que hi ha molts nanos que no fan res de bo i que es dediquen tot el dia a ensumar cola, una droga barata per a ells. I ella el que ha volgut és trobar alguna cosa que permetés recuperar aquests nanos del carrer. La germana Regina té un concepte de la igualtat molt gran. Quan munta totes aquestes formacions aprofita per fer una formació bàsica en lectura, escriptura, en matemàtiques, valors, higiene... i sobre aquesta base hi va la formació professional. L'últim que hem

La germana Regina ensenya a Angerri el taller de fusteria per a nois del carrer.

fet amb ella ha estat un dispensari molt maco. Ella és la que va fer en el seu dia dintre d'aquest barri tan horrorós, a sobre d'un abocador, un hort urbà preciós... Tot el que dona l'hort és de les persones que el cuiden. Ella ho posa a disposició del barri, de les persones que vulguin encarregar-se'n.

Encara li queden energies per a més iniciatives?

Ara, amb 85 anys!, vol fer la compilació de tota la seva vida, un projecte absolutament transversal que ho abasti tot: els horts, les granges per ensenyar a cultivar i a treballar amb el bestiar, una escola de primària per als nens, una cooperativa de dones, uns tallers de formació professional per als joves, una residència... tot allò que ha après al llarg de la seva vida ho vol compilar en un espai, on encara no hi ha

res, però que està estratègicament col·locat... Realment, és una dona visionària...

Com és el lideratge d'aquestes missioneres?

Tenen una manera de liderar especial, molt ferma però molt humana. Elles es consideren un camí del Senyor. No són gens egocèntriques i estan absolutament integrades en la comunitat senegalesa. Tothom les coneix, tothom les saluda. Són un exemple de tenacitat, d'entrega i de fe i d'esperança magnífica.

I amb un missatge de fraternitat, oi?

Allà em vaig sentir molt acollida. Puc dir que els senegalesos són gent molt amable, que t'ho donen tot; no els veus mai amb una mirada o amb unes ganes de fer mal. Crec que les persones que tenen un discurs xenòfob vers els migrants és perquè

no tenen diners per preservar totes aquelles estructures colonials que, per cert, són una vergonya, perquè allà hi va haver totes les nacions riques traficant amb esclaus, catalans inclosos... Tots van traficar amb persones humanes. És tan trist, tan vergonyós! Després de traficar amb persones, els països d'Europa van traficar amb recursos a través de les colònies. Aquesta és una gran responsabilitat que tenim els països del nord amb els del sud. Els hem d'ajudar a través de la condonació del deute i a través de projectes, per exemple, de plantes de reciclatge.

Amb una mica d'ajuda es pot aconseguir molt?

He estat testimoni de la bondat de fer un projecte de Mans Unides. A poc a poc es va fent gran i perdura en el temps, reverteix en la comunitat. Amb la suma de petites donacions des del nostre país es poden fer projectes sostenibles perquè creixen a poc a poc. Per poc que compartim, allà fem projectes fantàstics que enriqueixen tot l'ecosistema local. Per tant, animo tothom que continuï compartint perquè la veritat és que és quasi un miracle el que fa Mans Unides, sobretot de la mà dels seus socis locals i d'aquesta gent entregadíssima que és al terreny treballant al peu del canó donant-ho tot. ■

“Les germanes Hortensia i Regina tenen una manera de liderar especial, ferma però molt humana”

“Una de les coses que més m'ha impactat és la bondat del poble senegalès”

“Per poc que compartim, allà fem projectes fantàstics que enriqueixen tot l'ecosistema local”

no els han conegut ni han volgut col·locar-se a la seva pell. Has de conèixer les persones per veure que tots som germans.

Què és el que la va impactar més?

Jo crec que la bondat del poble senegalès, aquest esperit acollidor. El que la majoria necessiten és ajuda, educació, atenció sanitària, per tirar endavant, per crear noves oportunitats. També m'ha sobtat molt, en negatiu, la brutícia. Allà tenen altres necessitats i no paren atenció a la cura del medi ambient. No tenen l'educació ni la cultura del reciclatge, ni els recursos per fer-ho... Només vaig veure un lloc bonic i cuidat: l'illa de Gorée, un lloc molt trist perquè és l'illa dels esclaus. És patrimoni de la Unesco i procuren tenir-la ben cuidada malgrat que els edificis cauen, perquè

La germana Hortensia és coneguda com “la pouatera del Senegal” per la gran quantitat de pous que ha impulsat.

Austera, petita i arrugada,
l'alegria era el seu distintiu, amb serena tendresa,
no gens sentimental

“Mare Teresa”

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, aquest setembre ha fet nou anys de la canonització de la mare Teresa de Calcuta. Enguany també s'han aprovat en català els textos litúrgics de la seva memòria, que vam celebrar el 5 de setembre passat. Com digué el papa Francesc a la cerimònia de canonització: “La seva santedat es troba tan a prop de nosaltres, és tan tendra i fecunda que espontàniament continuem anomenant-la ‘mare’, ‘mare Teresa.’”

El poble ja la considerava santa en vida. Ja el 1975, en el *The Times*, es va escriure: “El sant és una finestra oberta, una persona a través de la qual brilla la llum de Déu. És aquesta llum el que molts veuen en la mare Teresa.”

Agnes Gonxha Bojaxhiu (1910–1997), albanesa nascuda a Skopje, avui capital de Macedònia del Nord, als dotze anys va escoltar d'un jesuïta, missioner a l'Índia: “A la vida, cadascú ha de seguir el seu camí.” Mai no havia pensat deixar els seus pares i germans. Hi estava bé, a casa. Va esperar uns anys, però continuava pensant en l'Índia. El mateix jesuïta la presentà a unes monges irlandeses que tenien col·legis a l'Índia. Així entrà a la Congregació de Loreto, a Dublín, i l'enviaren a fer el noviciat a l'Índia. Tenia 19 anys. Els vots definitius els va fer als 26.

Una nit que viatjava en tren no podia dormir: els pobres més pobres de Calcuta que vivien en condicions inhumanes no se'ls treia del cap. Què podia fer? Tornà a l'escola, però continuava pensant en panorames més injustos i urgents. Els agonitzants del carrer i els infants abandonats es convertien en una crida persistent. Va començar a recollir els més pobres tota sola. Després, se li ajuntaren algunes exalumnes que van vestir-se amb el sari blanc de sor Teresa, que era el dels pobres. S'havia de donar un nom al grup i no s'hi pensà gaire: Missioneres de la Caritat (1950). Austera, petita i arrugada, l'alegria era el seu distintiu,

amb serena tendresa, no gens sentimental. Contra el rebuig, hi posà l'amor pràctic.

“Nosaltres —deia— no som simples assistents socials, sinó missioneres. Però mireu de fer l'evangelització a través del servei, transparentant Déu en el nostre treball. El criteri d'ajuda no és merament la fe sinó la necessitat de la persona, sense importar-nos les seves creences. El nostre treball és expressió de l'amor de Déu.” Afirmava també: “Si vols treballar per la pau en el món ves a casa i estima la teva família.” I afegia: l'avortament és “el destructor més gran de la pau”. “Perquè si una mare pot matar el seu nadó, què ens impedeix que jo et pugui matar a tu o que tu em puguis matar a mi? No hi ha terme mig.”

Tot i la nit espiritual o els dubtes de fe que a voltes sentia en el seu cor, afirmava que tot es fonamenta en la pregària, especialment l'eucaristia. “La missa és l'aliment espiritual que em manté. Crist es fa present en el símbol del pa; mentre que en els suburbis el veiem i toquem en les persones esclafades i els nens abandonats.” La popularitat no va alterar la seva senzillesa ni va aturar la seva acció.

Ben vostre. ■

Tots som cridats a viure les benaurances,
però això no succeeix
de cop i volta

De mica en mica s'omple la pica

DANIEL PALAU VALERO

Bisbe de Lleida

Em sembla —perdoneu si estic equivocat— que els temps que vivim són molt esmicolats. M'explico. Les grans històries són les clàssiques, les d'un passat més o menys remot. Avui tot es viu, diguem-ne, a curta distància i a corre-cuita. Ja no som en aquell temps de l'antiga cristiandat. Avui vivim la fe en minoria. El papa Benet XVI i també el papa Francesc van fer esment d'una Església entesa com a “minoria creativa”. Aquesta expressió, ben típica dels darrers temps en els nostres ambients eclesials, la voldria relacionar amb aquella dita nostra, plena de realisme i humilitat: “de mica en mica s'omple la pica”.

Sense perdre ni un gram de la nostra fe —en el cas que aquesta es pogués pesar—, m'agradaria reconèixer als ulls de tots aquelles petites realitats, orientacions, criteris i opcions que ens ajuden a mantenir-nos fermes en el seguiment de Jesucrist i que ens permeten d'apropar-nos

més a les benaurances, el gran sermó de Jesús. Tots som cridats a viure les benaurances, però això no succeeix de cop i volta. Allà on vull anar a parlar és en el fet necessari d'apreciar positivament els petits detalls que marquen un estil i una tendència més global. Viure la fe ens exigeix tenir cura d'aquests detalls que són inspiradors per créixer, tant de manera personal com eclesial.

Els petits detalls són poderosos i ens ajuden a repensar les nostres relacions i els nostres plantejaments. N'esmento només un, a tall d'exemple. Em refereixo al detall de la paciència... “de mica en mica s'omple la pica”.

La paciència fou el rerefons de la vida dels primers cristians. La seva missió, com la nostra, no s'escapava de les dificultats i els neguits propis d'aquells que molt sovint ens veiem aclaparats per les urgències. La missió i les presses no sempre es conjuguen òptimament. És cert que, de vegades, el món ens demana respostes contundents, arguments irreversibles i afirmacions diàfanes. Ho acceptem, però, de fet, la vida cristiana es construeix lentament. Déu té el seu ritme —ara no hi entrem—, però nosaltres ens fem de mica en

mica, a poc a poc, pas a pas. I és des de la lentitud que podem reconsiderar moments presents i futurs, com a veritables oportunitats de vida cristiana. Llegia no fa pas massa alguna proposta en aquest sentit, que parlava de la teologia de la lentitud.

Ara bé, la paciència també té els seus perills, com tota realitat humana. Em refereixo al maldecap de restar paralitzats. Dit d'una manera més suau, parlo del perill d'adormir-nos en els nostres somnis i acabar per aïllar-nos de tot i de tothom, deixant la missió de costat. Avui la paciència va escassa. La immediatesa ens arrebassa l'oportunitat de gaudir dels petits detalls.

Al costat de la paciència haurem d'afegir-hi una mica de tensió positiva. El 27 de setembre s'escau la Jornada Mundial del Turisme. Poc o molt, tots hem fet el “turista”. Tots som curiosos de mena. Que la curiositat sigui aquest bon impuls per viure l'evangelí en el nostre dia a dia, de manera amistosa i sense impaciències. Un just equilibri entre paciència i curiositat ens ajudarà a valorar aquells petits detalls que ens permeten continuar gaudint de la missió, amb les seves llums i les seves ombres. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Jesús i la família,
més enllà de la sang

MONTSE DE PAZ

Biblista

Jesús de Natzaret ofereix una visió de la família que sorprèn per la seva harmonia entre la novetat i la tradició. Va néixer i créixer dins d'una família jueva devota, tal com descriu Lluc 2: Maria, Josep i el petit poble de Natzaret foren el bressol de la seva infantesa i joventut. No rebutja aquestes arrels, però tampoc no s'hi aferra com a destí últim.

En la seva vida pública, quan li diuen que la mare i els germans el cerquen, respon amb unes paraules que desconcerten: "La meua mare i els meus germans són els qui escolten la paraula de Déu i la compleixen" (Lc 8,21). No renega dels seus, però obre l'horitzó: la seva família es defineix per la fe i l'obediència a Déu. És una fraternitat que transcendeix la carn i la sang, i que acull tots els qui caminen vers el Regne.

Tanmateix, Jesús no menysté el valor dels vincles humans. Afermà el matrimoni com a aliança indestructible (Mc 10,2-9) i evocà el manament d'honar pare i mare (Mc 7,9-13). No vol abolir els lligams naturals, sinó purificar-los i ordenar-los sota la primacia de Déu.

Per a ell, la família no és un fi clos, sinó una llavor de comunió i una escola d'amor destinada a expandir-se més enllà de les parets de la llar. La llar ha de ser un espai obert, on cada germà, d'allà on vingui, pugui trobar acollida. La família del Regne no es fonamenta en el poder ni en la submissió, sinó en el servei i en l'amor. En aquest missatge ressona una intuïció profunda: la família, transfigurada per l'amor de Déu, esdevé preludi de la gran família del Regne.

PER A CONSULTES:

redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Pobresa espiritual,
disponibles per opció

MARCOS ACEITUNO

Teòleg i biblista

Il·lustració: Glòria Monés

L'evangelista Lluc ens fa un teixit literari amb tres ensenyaments del Senyor. Concretament són tres paràboles, dues són molt clares, i la tercera és una de molt petita però que serveix per a arrodonir el pensament que Crist ens vol comunicar.

Primera paràbola, molt incisiva, ens presenta davant una realitat paradoxal: un administrador injust que s'ha d'espavilar perquè la gestió econòmica no ha estat prou transparent, i el Senyor lloa l'agilitat mental del servent poc clar. Òbviament, el Senyor ens el proposa a manera d'exemple extrem: no hem de ser oblics en la gestió dels béns materials, sinó clars i nítids. De fet, els antics sants en l'incipient imperi omeia seleccionaven visirs cristians perquè eren fidels i exactes en la gestió financera.

Segona paràbola, més breu però igualment incisiva: Crist ens interpel·la profundament. És una crida a ser fidels en les coses més petites. La fe del Senyor, teològica, brota del baptisme que ens perdona els pecats i ens fa amics de Déu. Ara bé, creure en Déu no és observança mecànica de preceptes o estàndards espirituals, sinó un estil de vida, una adhesió del cor que abasta tots els detalls de la vida. Aquesta fe és una fidelitat que vol impregnar cada decisió, cada gest, sense caure en la rigidesa ni en l'obsessió, sinó des d'una entrega sincera i humil.

Finalment, el darrer ensenyament és una paràbola en petit, on ens parla de dos senyors metafòrics: no podem servir dos senyors. Creure en Déu, viure en Crist demana escollir, i tota decisió comporta conseqüències. I aquí Lluc en boca del Senyor ens recorda que l'important de les paràboles és la moció espiritual: els diners tenen poder d'atracció, però no aporten felicitat. Han de ser un mitjà per a poder transformar el món. Ara bé, nosaltres hem de ser pobres en relació amb els diners: pobres en l'esperit, per opció, per tal de ser disponibles per a la missió de ser sal i llum en un món que els necessita.

En efecte, l'espiritualitat cristiana no és només el compliment piados de pràctiques religioses, ni tampoc una ingenuïtat fàcilment sorprenent, sinó una implicació activa en la realitat del món. El seguiment de Crist demana transformar el món amb la gràcia de Déu i amb la llum de l'Esperit Sant.

Déu, Esperit Sant, riquesa i tresor nostres, ompli realment el nostre cor. En una societat que clama per la justícia i la transparència, feu-nos emissaris, apòstols i àngels del Verb de la vida, Jesucrist, nostre Senyor, que ens indica el camí i ens fa la gràcia d'arribar a la meta de la nostra existència, la comunió amb el Pare per Crist en Vós, esdevenint apòstols de la solidaritat divina. Amén. ■

Diumenge XXV de durant l'any

Lectura primera

Am 8,4-7

Contra els qui compren amb diners gent necessitada

Lectura de la profecia d'Amós

Escolteu això, vosaltres que us abraoneu sobre els pobres per anorrear els desvalguts del país, vosaltres que dieu: “Quan haurà passat la festa de la lluna nova per poder vendre queviures! Quan haurà passat el dissabte per poder obrir els grangers! Vendrem el gra amb mesures més petites i, per cobrar, pesarem la moneda amb pesos més grans. Farem trampa amb les balances i vendrem el rebuig barrejat amb el gra. Per tenir un esclau, comprarem amb diners gent necessitada, amb un parell de sandàlies comprarem un pobre.” El Senyor ho jura per la glòria de Jacob: “No oblidaré mai tot això que fan.”

Evangelí

Lc 16,1-13

No podeu servir Déu i les riqueses

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús deia als

Salm responsorial

112

Us beneiré, Déu meu, dia rere dia, lloaré per sempre el vostre nom. El Senyor és gran. No us canseu de lloar-lo, que la seva grandesa no té límits.

R. Lloeu el Senyor, que treu el pobre de la cendra.

El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, gran en l'amor. El Senyor és bo per a tothom, estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Són camins de bondat els del Senyor, les seves obres són obres d'amor. El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

seus deixebles: [...] “L'home que és fidel en els béns que valen poc també ho serà en els de més valor, i l'home infidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor. Per això, si no fóssiu fidels en l'administració de les riqueses engeganyoses, qui us confiaria les riqueses

Lectura segona

1Tm 2,1-8

Feu pregàries per tots els homes a Déu, que vol que tots se salvin

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu

Primer de tot us recomano que feu a Déu pregàries, oracions, súplices i accions de gràcies per tots els homes, pels reis i per tots els qui tenen autoritat, perquè puguem portar una vida tranquil·la i serena, tota donada a la pietat i a l'honestedat. Preguar així és bo i agradable a Déu, el nostre salvador, que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat. Hi ha un sol Déu. El mitjancer entre Déu i els homes és també un de sol, l'home Jesucrist, que es donà ell mateix per rescatar tots els homes. El testimoni atge sobre tot això ha estat fet públic al temps apropiat, i jo n'he estat fet herald i apòstol, mestre per instruir en la fe i en la veritat els qui no són jueus. Això que dic és veritat, no menteixo. Desitjo que els homes preguin pertot arreu, i que puguin alçar les mans netes, evitant les baralles i les discussions.

Al·leluia

Jesucrist, que és ric, es va fer pobre, perquè la seva pobresa us enriquis.

ses veritables? Si no fóssiu fidels en les riqueses que són d'un altre, qui us confiaria les que de dret us corresponen? Ningú no pot servir dos amos: si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.” ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC C; FERIA I
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 1

Setembre

21. DIUMENGE

XXV Diumenge de durant l'any, Verd.
Lectures: Amós 8,4-7 / Salm 112 / 1
Timoteu 2,1-8 / Lluc 16,1-13. A Gi-
rona: **Dedicació de l'església catedral**
(S), *Blanc*
SANTORAL: Celina, vg.; Ifigènia, vg.;
Mateu, ap. i evang.

22. DILLUNS

Fèria, *Verd.* Lectures: Esdres 1,1-6
/ Salm 125 / Lluc 8,16-18. A Girona:
Sant Mateu, apòstol i evangelista (F),
Vermell. A Urgell: **beats Josep Batalla,**
prev. i comp. mr. (ML), *Vermell*
SANTORAL: Digna, vg. i mr.; Fèlix IV,
p.; Maurici i comp., mr.

23. DIMARTS

Sant Pius de Pietrelcina, prev. (MO),
Blanc. Lectures: Esdres 6,7-8.12b.14-
20 / Salm 121 / Lluc 8,19-21. A Tarra-
gona: **Santa Tecla, vg. i mr.** (S i MO),
Vermell
SANTORAL: Andreu, mr.; Lli, p. i mr.

24. DIMECRES

Fèria, *Verd.* O bé, **Mare de Déu de la**

Mercè (ML), *Blanc.* Lectures: Esdres
9,5-9 / Salm Tb 13,2.4.6.7.8 / Lluc
9,1-6. A Barcelona: **Mare de Déu de**
la Mercè (S), *Blanc.* A Sant Feliu de
Llobregat i Terrassa: **Mare de Déu de**
la Mercè (F), *Blanc*
SANTORAL: Gerard, b.; beat Marc
Criado, prev.; Pacífic, prev.

25. DIJOUS

Fèria, *Verd.* Lectures: Ageu 1,1-8 /
Salm 149 / Lluc 9,7-9. A Tarragona:
Mare de Déu de Misericòrdia (S i ML),
Blanc. A Girona: **Sant Dalmau Moner,**
rel. (MO), *Blanc*
SANTORAL: Aurèlia, vg.

26. DIVENDRES

Fèria, *Verd.* O bé, **Sants Cosme i Da-**
mià, mr. (ML) *Vermell.* Lectures: Ageu
2,1b-10 / Salm 42 / Lluc 9,18-22
SANTORAL: Justina, vg. i mr.; Nil, ab.

27. DISSABTE

Sant Vicenç de Paül, prev. (MO), *Blanc.*
Lectures: Zacaries 2,1-5.10-11a / Salm
Jr 31,10.11-12ab.13 / Lluc 9,43b-45
SANTORAL: Adolf i Joan, mr.; Caius, b.

El Sant 22 de setembre

Maurici de Tebana

Maurici era un oficial romà de la legió 22, també anomenada "Legió Tebana", que lluitava per l'emperador Maximià. Ell i els seus companys legionaris, la majoria cristians de l'Alt Egipte (de la zona de Tebas), es van negar a perseguir i assassinar els cristians de Bagaudes que s'havien revoltat, tal com havia manat l'emperador. En refusar les seves ordres i retirar-se de l'exèrcit, Maximià va fer executar una part de la legió, però tot i així no va aconseguir que ningú obeís les seves ordres. Finalment, Maurici i els seus oficials, Exuperi i Càndid,

van ser executats juntament amb tots els seus soldats, que eren més de sis mil. La seva història i martiri fou narrada per sant Euqueri, que esdevingué bisbe de Lió l'any 434, si bé alguns estudiosos dubten que tota una legió fos massacrada; en canvi, no hi ha cap dubte que Maurici i alguns dels seus companys patiren martiri a Agaunum per part de l'emperador Maximià. El culte de sant Maurici es va estendre per tota l'Europa de l'Edat Mitjana, i durant molts segles va atreure pelegrins de molts països. Sant Maurici fou canonitzat l'any 926 pel papa Joan XII.

JAUME GONZÁLEZ PADRÓS
Institut de Litúrgia ad instar
Facultatis

L'adoració no és una activitat al costat d'altres, sinó que en ella ens submergim en el significat central de la festa cristiana

La festa litúrgica

És quelcom sabut que moltes paraules no tenen un significat únic, sinó que amb elles hom pot expressar coses diverses o, si més no, amb matisos que aporten marques de distincions. Això passa quan afirmem que la litúrgia és una “festa”. En aquest context ens hem de preguntar què volem dir exactament.

Ja en el llunyà 1981 el cardenal i teòleg Joseph Ratzinger, en el seu llibre que porta per títol precisament “La festa de la fe” (en tenim una traducció castellana de l'editorial Desclée de Brouwer, a més de la que trobem a les seves *Obras Completas*), afronta aquesta qüestió. Ell afirma que la litúrgia és una festa, i que aquesta, a fi que no sigui una reacció alienant, ha de respondre a la pregunta humana inevitable sobre la mort en vistes a una vàlida autorització a l'alegria existencial. Com podríem fer festa si la vida fos una mera sala d'espera de la mort? Aquesta autorització només la dona la resurrecció de Crist. Per això mateix, tota celebració litúrgica i, en especial, l'eucaristia, té una orientació escatològica i se centra en la teologia de la creu.

Així, doncs, fer festa litúrgicament significa adorar. L'adoració no és una activitat al costat d'altres, sinó que en ella ens submergim en el significat central de

la festa cristiana. Per això, com ens va recordar el papa Benet XVI, la màxima adoració a Déu s'expressa en la celebració de l'eucaristia, atès el seu caràcter inherent de sacrifici.

En aquesta línia s'ha expressat aquest estiu el papa Lleó XIV. Tot parlant a un grup de joves acòlits francesos, afirmà que l'eucaristia que ells tenen l'honor de servir al costat de l'altar és “el tresor dels tresors”, perquè en ella el Crist se'ns dona a la creu per amor. Així mateix, els recordà que, si és ben cert que la missa és una festa a causa de la presència de Jesús, no poden oblidar que, al mateix temps, “la missa és un moment seriós, solemne, amarat de gravetat”. I els exhortà dient: “Que el vostre comportament, el vostre silenci, la dignitat del vostre servei, la bellesa litúrgica, l'ordre i la majestat dels gestos puguin introduir els fidels a la grandesa sagrada del Misteri”.

El contingut de la paraula “festa” en relació amb la litúrgia és, doncs, ben clar. I la seva traducció legítima no poden ser expressions banals, ni simplement folklòriques o copiades dels costums socials. L'única interpretació arrelada en la sagrada escriptura i en la tradició de l'Església d'Orient i d'Occident és la que ens condueix a l'adoració. Com afirma Ratzinger: “L'adoració és la veritat.” ■

Restauració de la façana nord de Santa Maria de Vilafranca del Penedès

Els vitralls han estat objecte de rehabilitació.

REDACCIÓ

Després d'onze mesos han finalitzat les obres de restauració de la façana nord de la basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès. Aquests treballs han estat possibles gràcies al suport de la Diputació de Barcelona i de la Generalitat de Catalunya. Les obres han anat a càrrec de Rècop i el seguiment arqueològic de Descobrir Penedès.

L'extensió de l'obra anava des de la base del campanar, passant per l'absis, la sagristia, la capella del Santíssim Sagrament, els annexos darrere de les capelles de Sant Josep i Santa Llúcia, i els dos últims trams dels murs fins arribar a la façana principal.

Pel que fa a l'exterior, s'ha procedit a la neteja dels murs i la substitució dels blocs que presentaven pèrdues i s'han renovat les teulades de les quatre capelles de la façana nord. Als rosetons s'han substituït els vidres

de protecció trencats, s'han restaurat peces de vitrall en mal estat i s'han col·locat noves malles de protecció.

Una intervenció a remarcar és la protecció amb malles de tot l'espai que queda entre l'absis i el campanar, que presentava un nivell de brutícia molt alt per l'entrada de coloms, i que a partir d'ara ha quedat tancat, permetent una millor evacuació de l'aigua d'aquesta zona i evitant les humitats als murs propers que s'havien detectat.

A les gàrgoles s'han tapat els accessos que no s'utilitzen per evitar l'entrada de coloms a la teulada i s'han netejat totes les escultures, permetent una millor observació dels detalls. El mateix s'ha fet amb les cares de l'absis. També s'ha realitzat un treball per documentar totes les marques de picapedrer dels blocs de pedra dels murs de l'església.

Pel que fa a les cobertes, s'ha renovat totalment la teulada del Santíssim Sagrament, que estava en molt mal estat, i s'ha canviat el seu accés. A la zona de sortida de l'absis s'ha modificat l'espai que hi havia desmuntant un envà, creant una zona més àmplia per sortir als carrerons, i s'ha renovat la seva coberta.

La zona més complexa ha estat la dels annexos darrere de les capelles de Sant Josep i Santa Llúcia, on s'han renovat espais que feia anys que estaven fora d'ús i que permetrà crear una zona expositiva, així com una terrassa sobre de la capella de Sant Josep. I al mateix temps endreçant els espais que ja estaven en ús, facilitant-ne l'activitat i la il·luminació col·locant noves finestres i restaurant els barrots de les reixes.

L'espai darrere de la capella de Santa Llúcia s'ha renovat permetent l'observació del pany de paret original del segle XIV.

D'aquesta manera s'acosta el final de la restauració de tot l'exterior de l'edifici, faltant només la façana principal, i la Comissió Santa Maria 2020 continua treballant en l'obtenció de fons per seguir avançant. ■

Cartes

La Santa Creu

El 14 de setembre els cristians hem celebrat la festa de l'Exaltació de la Santa Creu. Als llibres litúrgics trobem dues festes en honor seu: l'anomenada Invenció (referida a la seva troballa per santa Elena i que se celebrava el 3 de maig) i l'Exaltació (que commemora la seva recuperació, per part de l'emperador Heracli), estant en poder dels perses. Aquests, després del setge de la ciutat santa de Jerusalem (any 615), s'havien apropiat de les seves despulles. Tretze anys més tard es van restituir on pertocava.

Per als creients, suposa l'entrega de qui ens estimà fins a l'extrem de donar la vida. No hi ha amor més gran. La por dels deixebles del Divendres Sant no podia sinó portar-los a la desesperança... Sols exalçant son fill, Déu podia oferir-nos la salvació, fent-se un de nosaltres. El camí de la fe desencisada del Divendres Sant a la fe joiosa del Diumenge de Pasqua passa pel tràngol de la creu. Molt més encara: la necessita per tancar aquest cercle i donar un sentit ple a tot.

La secularització social i el laïcisme creixent de l'entorn pretenen carregar-se tots els símbols que ens ho recorden. Potser ho aconseguiran al cim d'alguna carena o al voral d'un viarany lluny d'un nucli urbà. Més difícil ho tenen —per no dir impossible— si es proposen foragitar-ho del cor dels humils i senzills. Si no ens fem com ells, ho tenim magre per entrar al regne de Déu. De la

creu estant, del Crist brolla sang i aigua. Allí mateix, Crist ens confià Maria com a mare. De la creu, neix la força de l'Església... No es tracta de cap símbol. Som just davant de l'essència i l'eix del cristianisme.

JOSEP BALLBÈ I URRIT

Agraïment

Vaig rebre una sorpresa molt agradable quan l'altre dia, en anar a recollir com cada setmana l'exemplar de *Catalunya Cristiana*, l'Esther, la recepcionista, em va dir que Carme Munté, sotsdirectora de la revista, em volia saludar.

Una "visita guiada" de luxe vaig fer amb la Carme per les instal·lacions de la redacció del setmanari i de l'emissora Ràdio Estel. Moltes gràcies, Carme.

Vaig conèixer —i reconèixer— en tots els sentits les persones que fan possible aquesta tasca. Que Déu us beneeixi i l'Esperit us continuï guiant, sempre tan joves i riallers!

L'esperança sempre és jove!

JAUME ESTRUCH

FE D'ERRORS

A la pàgina 23 del número 2.392, en l'article dedicat a Fèlix Martí, es parla de Juan Ruiz Jiménez, quan el nom correcte és Joaquín Ruiz Jiménez.

PODEU ENVIAR LES CARTES A:

redaccio@catalunyacristiana.cat

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

POSTALS DES D'ANDALUSIA

Els "Crist" dels pobles

Quantes ermites s'aixequen als pobles andalusos i dedicades a imatges dels "Crist crucificats"!

La litúrgia de l'Església celebra dues festes a la Santa Creu: la seva invenció i la seva exaltació. La mare de l'emperador Constantí, Elena, dona de virtuts fermes i convertida al cristianisme, en una peregrinació a Jerusalem, cerca i troba la Creu en la qual Crist va ser crucificat, deixant-ne una part a Jerusalem i portant-ne una altra a Roma. Molt posteriorment, aquella

Creu va ser robada pels perses i serà rescatada per l'emperador Heracli, que la porta a Jerusalem el 14 de setembre de l'any 628 en una gran cerimònia. La tradició diu que l'emperador, vestit amb els atributs imperials, va voler portar la Creu en processó fins al seu lloc primitiu al Calvari, però el seu pes es va anar fent insuportable. Zacaries, bisbe de Jerusalem, li va fer veure que per dur a sobre la Santa Creu, hauria d'imitar la pobresa i la humilitat de Jesús. Heracli, llavors, canvia el seu vestit, amb silueta de captaire, així va poder transportar la Santa Creu. La Creu és exaltada als nostres pobles amb devoció intensa, com a "càtedra d'amor i tron de salvació".

Hinojosa del Duque, poble cordovès, va construir al segle XVIII una ermita dedicada al Sant Crist de les Injúries, que manté el seu esplendor, retent culte a la imatge d'un Crucificat, de l'escultor Castillo Lastruchi, i al seu costat, la Mare de Déu dels Dolors. Com a pòrtic, s'ha celebrat un quinari solemne en el qual he participat, dedicant les homilies a fixar la nostra mirada en aquesta imatge. Vaig voler recordar especialment aquestes tres actituds que hem de portar sempre quan ens posem davant del Sant Crist de les Injúries: "Contemplar-lo, parlar-li i escoltar-lo." I recordar aquella immensa "caravana de crucificats" que poblen tants camins de la terra.

ANTONIO GIL

Sacerdot i periodista

Raons per a l'esperança en l'àmbit de la pobresa

Agustí Codinach

DOLORS PUIGDEVALL
Directora de Càritas Diocesana de Girona

L'Observatori de la Realitat Social de Càritas Diocesana de Girona, en una enquesta realitzada a persones ateses durant el 2024, preguntava per les expectatives, sobre la seva situació, que tenien per al cap de sis mesos. Preguntar per les expectatives és, d'alguna manera, preguntar per l'esperança en el futur. Una mica més de

la meitat —el 53,6%— es veia millor, un 25,2% es veia igual i un 21,2% es veia pitjor.

Interpretar sobre els motius pels quals les tres quartes parts de les persones veuen la seva situació millor o igual no és lineal. Una primera explicació pot ser la lògica de "l'he tocat fons i només puc aspirar a fer algun pas endavant", mentre que altres interpretacions apelen a la resiliència que ens fa afrontar amb valentia les adversitats de la vida.

En algunes persones que he cone-

gut en l'adolescència, l'esperança té el seu origen en la força vital interna pròpia de la joventut, la del crit de la vida. Parlo de casos concrets com el d'una dona analfabeta que ara té 50 anys i que en la seva infància el pare l'obligava a sortir al carrer i tornar amb diners o menjar. Per tant, faltava a l'escola i, si tornava sense res, l'esperava una pallissa. Cansada del que li passava, es va escapar de casa seva i va estar tutelada. Però la lluita no va acabar aquí, en la recerca "d'un niu".

Avui podríem parlar de tants joves

que arriben d'altres països passant per dificultats que sovint no les expliquen al primer que troben. Alguns els hem escoltat i recordo un noi que va marxar de casa als vuit anys, va fer un recorregut de milers de quilòmetres fins a un punt de pas per travessar el Mediterrani i va arribar a la península amagat sota un camió. Amb quina esperança? Sen-

caseta del gos. Aquest juliol passat, vuit anys després i en l'aniversari de la filla, ens va enviar un àudio molt llarg que és impossible de resumir aquí. Només agafem algunes expressions significatives: "Jo sempre estaré molt agraïda [...] gràcies, gràcies, gràcies per tot el suport, per l'acompanyament que ens heu donat [...] recordo aquells dies ne-

una imatge en què, en poques paraules, explica la diferència entre *ajudar* i *acompanyar*. Personalment, al principi me la saltava, però ara m'hi paro una bona estona. Situa "l'ajudar" com una actitud des de fora, en què oferim recursos a una persona per superar o enfrontar sanament una situació difícil i ho fem a través de coses materials, com objectes, diners, roba... o a través d'aspectes tècnics, com poden ser els diferents programes.

Per contra, "l'acompanyar" expressa estar al costat de les persones, fer un tros de camí amb elles, i el principal recurs que s'ofereix és la persona mateixa, o sigui "l'acompanyant", per superar o afrontar una situació. En molts casos, aquesta actitud és una catapulta per generar esperança.

El papa Francesc en la III Jornada Mundial dels Pobres va proposar el lema: "L'esperança dels pobres no es veurà defraudada" (Sl 9,19) i afirmava que "les paraules del salm es presenten amb una actualitat increïble. Expressen una veritat profunda que la fe aconsegueix imprimir sobretot en el cor dels més pobres: retornar l'esperança perduda a causa de la injustícia, el sofriment i la precarietat de la vida".

Cert és que per a moltes persones la força interior neix d'esperar en una força superior a la dels humans, Déu per a moltes, i que sigui compassiu i els obri portes. Esperen un Déu que els faci justícia enmig de les adversitats de les seves vides i també he escoltat aquest clam d'esperança en dones d'altres religions quan argumenten que no han fet res malfet i que busquen viure en pau. Aquí rau el compromís i la responsabilitat d'innombrables persones, entitats, associacions, administracions.

En tot cas, la voluntat i la missió de Càritas és la de caminar al costat de les persones en risc d'exclusió, acollir-les i acompanyar-les. Portant la bona nova, no només amb paraules, sinó amb gestos concrets de proximitat i justícia. Construint comunitats acollidores i espais d'autonomia on cada persona tingui un punt on sostenir l'esperança en el futur i descobrir la seva dignitat com a fill o filla de Déu. ■

**Acompanyar expressa
estar al costat de les
persones, fer un tros
de camí amb elles**

zillament, la de poder treballar per enviar diners a la seva família. Encara que mai no s'hauria pensat que ja "en terra ferma" li costaria tant tirar endavant.

Algunes dones quan arriben a tenir confiança, a vegades al cap d'un temps, expressen que l'esperança per tirar endavant va ser transmesa per les persones que els van donar suport. Així ens ho expressava una dona de 45 anys que, com moltes compatriotes, estava interna en una casa i en quedar embarassada se li va dir que, en néixer la filla, ella i les seves coses anirien a la

gres. Vaig pensar que mai, mai, estaria com estic avui, feliç, contenta [...] mai no vaig esperar tornar a veure la llum del sol. [...] És impossible no creure en Déu i en els miracles. Ell encara fa miracles i vosaltres heu estat un miracle en la meua vida. Gràcies per ser aquestes mans i ser aquest mitjà pel qual jo pugui sentir que Déu m'estima. Gràcies."

Aquest exemple enllaça amb una formació bàsica sobre "Què és Càritas?", que oferim a les persones que entren a treballar o com a voluntàries. En la presentació hi tenim, entre altres,

CASA SANTA ELENA

CASA SANTA ELENA: *ESPIRITUALITAT, PAU I NATURA AL COR DEL BAIX EMPORDÀ*

A la vall de Solius, al Baix Empordà, hi ha un lloc on espiritualitat, pau i natura van plegades. És Casa Santa Elena, un espai nascut per al retrobament de les Religioses de Sant Josep de Girona (IRSJG), que s'ha transformat en un centre de referència per a trobades espirituals, formacions, activitats de benestar i del tercer sector.

El 1952, quan Elena Campmoler a la superiora general, es va adquirir l'antic Mas Vicens com a espai de reunió i repòs de les Germanes. Des del 2004, s'ha obert al món com un allotjament sostenible i espiritualment actiu, que manté l'hospitalitat original i respon a les noves necessitats socials.

SER ON VOLS SER

Casa Santa Elena disposa de 82 habitacions exteriors, individuals i dobles; cinc sales polivalents dotades amb tecnologia que s'adapten a les necessitats de cada grup; 60.000 m² de jardins; dues capelles i una petita església per fer missa o pregar, a més d'altres espais compartits, com la biblioteca.

Té dos menjadors on se serveix una cuina saludable amb producte de proximitat i adaptable a al·lèrgies i intoleràncies alimentàries, i compta amb un equip humà enfocat en els valors, que cuida tots els detalls.

Tot això fa de Casa Santa Elena un lloc idoni per a recessos, exercicis espirituals, celebració de capítols generals, assemblees, formacions o estades de silenci.

Inspirada en l'encíclica del papa Francesc *Laudato Si'*, Casa Santa Elena va iniciar un projecte d'ecologia integral que ha reduït en un 82% la seva petjada de carboni amb la instal·lació de sistemes de geotèrmia i plaques fotovoltaïques.

L'aposta per un jardí amb vegetació autòctona i sistemes de reg de baix consum, amb la col·laboració d'un centre especial de treball per al manteniment, reflecteix un model de gestió responsable i inclusiu.

Casa Santa Elena esdevé així un referent en les noves formes de turisme: accessible per a persones amb diversitat funcional, sostenible i regeneratiu, contribuint a dinamitzar i enfortir l'economia local. Ha estat reconeguda amb el Premi Cambra a la Sostenibilitat Turística, el segell Biosphere o el distintiu d'Empresa Socialment Responsable del Baix Empordà.

L'ÀNIMA VIVA DEL MAS VICENS

Una comunitat de cinc Religioses de Sant Josep de Girona manté viu des del Mas Vicens el carisma de "Servir i Vetllar" de la fundadora de la congregació, Maria Gay Tibau. Les religioses ofereixen acollida i escolta a tothom qui ho necessita.

Casa Santa Elena és més que un allotjament; és una invitació a ser, escoltar i reconnectar amb l'essencial. En un món accelerat, és un refugi de calma, autenticitat i sentit.

Amb un model sostenible, inclusiu i arrelat en l'humanisme cristià, acull trobades religioses, recessos, formacions i activitats de benestar

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Les gespes artificials contaminen

Flickr / Perfect Grass

La gespa artificial es trenca en partícules cada vegada més petites fins a arribar als anomenats microplàstics.

MN. FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

És un crit d'atenció que han aixecat alguns científics. A Europa s'instal·len cada any entre 1.200 i 1.400 camps esportius de gespa artificial, segons dades del grup de recerca en Geociències Marines de la UB. Cal afegir-hi, és clar, les instal·lacions similars que es fan en organitzacions de grans festivals, com ara el Primavera Sound. La contaminació es produeix perquè en aquelles instal·lacions, tant de camps esportius com d'altres, de mica en

mica la gespa artificial es va trencant en partícules cada vegada més petites fins a arribar als anomenats microplàstics, que es presenten, després de les pluges, als sistemes aquàtics dels rius, mars i oceans. Aquests petits resultats plàstics es confonen amb el plàncton i són ingerits moltes vegades per la fauna marina com a aliments naturals, o bé s'insereixen accidentalment en els organismes i causen bloquejos intestinals, lesions internes, malnutrició i en ocasions la mort.

Ja s'han fet estudis indicatius del que està passant. La presència d'aquestes partícules diminutes de menys de 5 mil·límetres ha estat descoberta en més de 690 espècies (peixos, tortugues, ostres, aus, foques, dofins, balenes...), de les quals n'hi ha 200 de comestibles. Per això, bé podem dir que els musclos que ens cruspim per fer de vegades l'aperitiu

ja és més que probable que continuïn microplàstics.

Quina és la toxicitat dels microplàstics? Depèn, com és lògic, de molts factors: la mida, la forma, el temps (la quantitat), la procedència, els compostos químics afegits... Però sí que podem dir que els infants són més propensos a intoxicar-se, ja que el grau de contaminació és inversament proporcional al pes del cos. No és el mateix repartir-se un microgram de contaminació en 70 kg que en 10kg.

S'han fet encara altres estudis que no podem detallar aquí. Per exemple, el grau de toxicitat que tenen o poden tenir les substàncies químiques que es fan servir per fabricar la gespa artificial.

Sigui el que sigui, a nosaltres ens ha semblat bé comunicar als lectors de *Catalunya Cristiana* el que hem trobat escrit sobre aquest tema que ens interessa a tots. ■

GENT DE CASA

Pius Bosch i Crous

Flickr / Charles

Mn. Pius Bosch va ser rector de la parròquia de Santa Maria del Taulat durant trenta-dos anys.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

Mossèn Pius Bosch i Crous va néixer a Taradell l'any 1873 en una família de quatre germans. D'una manera o altra, va conservar sempre vincles amb el seu poble, on hi ha notícies de celebrar-hi l'ofici de festa major.

Acabà els seus estudis en el darrer moment del segle XIX i, entre les seves primeres destinacions, el veiem de coadjutor de Sant Andreu de Llavanes el 1900 i de Santa Maria de la Geltrú a finals d'aquell mateix any, fins que a finals del 1915 seria nomenat rector de Santa Maria del Taulat pel bisbe Enric Reig.

El 23 de juny del 1916 va fer-se càrrec de la parròquia, donant-li possessió el canonge i després bisbe, Enric Pla i Deniel, tenint com a vicari mossèn Magí Vidal i mossèn Joan Ripollès. En aquell moment, de Santa Maria del Taulat depenien la capella de l'Asil d'Infància, amb mossèn Josep Sanabria; la tinença parroquial del barri de Pequín, amb mossèn Josep Maria Andreu, i la capella de Sant Francesc, amb mossèn Lluís Bach.

La parròquia del Taulat feia set anys que havia estat incendiada durant la Setmana Tràgica de juliol del 1909, afrontant les obres de reconstrucció. Mossèn Bosch va desplegar una tasca important: es van construir en la seva època les noves esglésies de Sant Francesc d'Assís i del Sagrat Cor, i va posar en marxa la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat, atenent també els veïns de les barraques afectades pel temporal de mar del 1934.

Catedràtic del Seminari Conciliar, el 19 de juliol del 1936 va ser avisat

del propòsit dels incendiàries que cremarien altra vegada l'església i pogué fugir i amagar-se amb el seu vicari i un nebot, però el vicari mossèn Joan Planas i Casals va ser descobert i assassinat. Finalment, va poder sortir de Barcelona i amagar-se a casa de la seva família a Montesquiu.

El 1939 mossèn Pio Bosch va incorporar-se de nou a la seva parròquia. Hagué d'afrontar no ja la reconstrucció, sinó l'edificació en haver enderrocat l'edifici. Va plantejar un nou espai, molt més ben situat i ampli, però al final s'escollí el mateix lloc per la càrrega simbòlica que podia tenir.

Des del 1939 fins a la seva mort, el dia de Tots Sants del 1947, va dedicar-se a refer materialment i organitzativament el temple, que no pogué veure acabat. Va ser consagrat el març del 1950, amb mossèn Joan Playà de rector; el 20 de desembre del 1958 el seu cos va ser traslladat a la parròquia de Santa Maria del Taulat, que havia regit durant 32 anys. ■

MARÍA DOLORES LÓPEZ GUZMÁN

Memorias del perdón
Editorial San Pablo, 2025, 278 pàg.

Aquest llibre fa memòria del perdó a partir d'algunes figures, les vides dels quals poden ser inspiració per a les nostres: personatges de la Sagrada Escripura, com Pere o Judes; Gandhi, Nelson Mandela, Maixabel...

FERNANDO SARRÁIS

Una mente positiva, una felicidad plena
Ediciones Palabra, 2025, 160 pàg.

Una guia pràctica i reveladora per als qui desitgen canviar la seva manera de ser, enfortir el seu tarannà i assolir una vida més plena. Ser feliç no és qüestió de sort, és qüestió d'actitud, consciència i decisió.

FRANCESC TORRALBA

La Paraula que em sosté
Ara Llibres, 2025, 192 pàg.

Des de la seva doble mirada com a teòleg i com a pare, l'autor ens ofereix una reflexió íntima sobre com el dol, viscut sense evasions, pot convertir-se en una cerca de sentit. Alhora, la Paraula és una forma de guia, pau i consol.

WILLIAM FAULKNER

Els invictes
Edicions de 1984, 2025, 288 pàg.

En el cor del Mississipí sacsejat per la guerra de Secessió, aquesta novel·la narra les vivències de la família Sartoris. Heroisme, venjança, lleialtat i redempció s'entrellacen aquí. Memòria i resistència moral en temps de devastació.

MARCO POLO

El llibre de les meravelles
Edicions Proa, 2025, 720 pàg.

Marco Polo va iniciar un viatge per la famosa ruta de la seda fins a la Xina. Després d'un periple de vint-i-quatre anys per tot el continent asiàtic, va escriure el llibre *La descripció del món*, més conegut com a *El llibre de les meravelles*.

MATILDE FERNÁNDEZ ROJAS

El Real Hospital de San Lázaro
Editorial Universidad de Sevilla, 2025, 165 pàg.

Llibre monogràfic que documenta la història i el patrimoni arquitectònic i artístic de la més antiga institució benèfica de Sevilla, dedicada a cuidar leprosos. Fundat el 1248 pel rei Alfonso X, va perdurar fins a la meitat del segle XX. (Ramon Ribera)

CRÍTICA DE CINEMA

Homenatge a les mares

MONTSE CLAVERAS

Doctora en Història de l'Art i
professora de Religió

Es tracta de l'autobiografia de Roland Perez, el cinquè fill d'Esther i el seu marit, nascut a París, l'any 1963. Neix amb una deformació al peu. Els metges li diuen a la mare que només podrà caminar si li posen una mena de pròtesi ortopèdica. La mare no vol acceptar la realitat i es dedica al seu fill amb molta (MOLTA) fe i amb molt (MOLT) d'amor. Ella vol que el seu fill tingui una bona vida i no vol ni sentir a parlar que li diguin minusvàlid, ni coix. Per això serà tossuda, perseverant i constant, per evitar que ningú es compadeixi d'ell. S'esforçarà a superar molts obstacles. Sempre amb fe, bon humor, amor i la música de Sylvie Vartan (persona molt important en la vida i la curació de Roland).

La pel·lícula té dues parts ben diferenciades, seguint l'adaptació de la novel·la del mateix Roland. La primera, la infantesa, s'ocupa

més de la mare i és bastant més entretinguda que la segona, on el nen, ja adult, no deixa de patir la manipulació constant de la mare. Fins el seu darrer moment ella li xiuxiueja a cau d'orella la paraula "Mchikpara", que significa "et dono la meua vida".

La pel·lícula és dolça, divertida i entranyable. És un homenatge a les mares, com molt bé diu el subtítol ("Como Dios no puede estar en todas partes... Inventó a las madres"). Destaquem el valor que sant Joan Pau II va donar a les mares: el seu paper en la família i en la societat. Emfatitzant la vocació de la dona en el lliurament i servei a l'Església seguint el model de Maria.

Els actors no són gaire coneguts, però les seves interpretacions són molt reals. Com ho és l'ambientació, molt reeixida, de les quatre dècades (dels 60 als 90) per les quals transcorre la pel·lícula.

AMB BON HUMOR

"ÉRASE UNA VEZ MI MADRE"

TÍTOL ORIGINAL: "Ma mère, Dieu et Sylvie Vartan"

DIRECCIÓ: Ken Scott

GUIÓ: Ken Scott, Roland Perez

REPARTIMENT: Leila Bekhti, Jonathan Cohen, Sylvie Vartan, entre d'altres

França, Canadà 2025

103 min

CRÍTICA LITERÀRIA

Monografia local modèlica

JOSEP M. GRAU PUJOL
Historiador

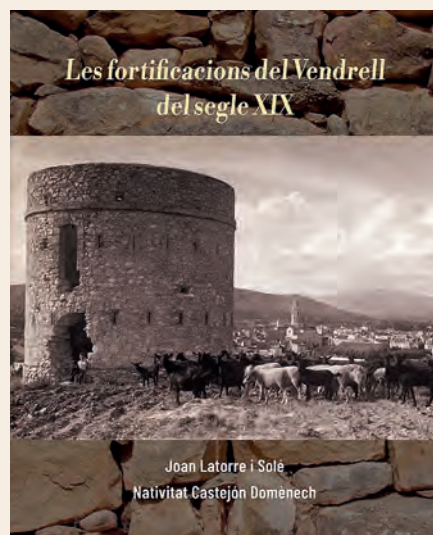
Al llarg del mil vuit-cents, les lluites entre liberals (anomenats cristins o isabelins, segons l'època) i conservadors absolutistes a Catalunya provocaren diferents enfrontaments armats, des de la guerra Reialista del 1822-1823 fins a la tercera guerra carlina; els darrers combats amb tàctiques de guerrilles sota les crides de Déu, pàtria i rei.

Al Baix Penedès, la capital era més oberta ideològicament a causa del comerç marítim i es mostrà liberal; per contra, la resta de pobles més rurals de la comarca defensaren els furs i la causa del pretendent Carles. Aquesta circumstància obliga la vila vendrellenca a fortificar-se, es tapen les obertures de les cases que donen a l'exterior de l'antiga muralla (portes i finestres), es refan murs amb maçoneria i maons als portals, s'obren espitlleres i es construeixen tambors de vigilància i defensa; a més, es reforcen les torres ja existents i l'església parroquial. Després de la guerra dels Matiners, s'abandonen i demoleixen les obres realitzades,

però a causa de la tercera carlinada (1872-1875) es tornen a aixecar. Per comunicar-se i il·luminar-se a la nit, utilitzaven oli i petroli; no hi manquen referències a la provisió d'armament, gorres... i l'assalt carlí del 4 de març del 1874, amb tres mil voluntaris. Cal recordar que el Vendrell el 1871 compta amb 5.068 habitants i és un lloc estratègic en el corredor del Penedès.

Les fonts documentals emprades pels autors són nombroses: municipals, memòries, premsa local, arxius militars... A l'Arxiu de la Corona d'Aragó s'ha localitzat un diari d'operacions de les obres de fortificació del Vendrell que detalla com es van construir les tres torres de defensa realitzades del 10 de juny al 17 de juliol del 1874. El volum s'il·lustra amb manuscrits, on es reproduïen els comptes dels mestres de cases, plànols, fotografies de les torres, etc. També s'hi anoten els noms dels components de les companyies militars i s'estudia el paper de la milícia nacional.

Ens alegrem d'aquesta nova aportació, un capítol de la nostra història que de ben segur agradarà conèixer. ■

JOAN LATORRE SOLÉ I NATIVITAT CASTEJÓN DOMÈNECH

Les fortificacions del Vendrell del segle XIX

Generalitat de Catalunya-Consell Comarcal del Baix Penedès, 2024, 208 pàg.

UN NOU LLINDAR

Eixugar les llàgrimes

Abraonar-se sobre els pobres, fer-los fora del país o impedir-los el normal desenvolupament i construir una societat a la qual tothom té dret, és la trista experiència diària contemplada en viu en molts dels escenaris del món i retransmesos en directe. Entre altres, torna a aparèixer la paraula “guerra” substituint la paraula “defensa”, tot un signe d'aparents nous valors (o contravalors) que es van imposant, manifestació d'una evident crisi moral que s'està gestant. Torna la raó de la força i no la força de la raó i la humanitat plora. Passa amb freqüència. Fins i tot les notícies se'n fan ressò. El preu dels productes de consum canvia, els salaris baixen o es congelen i tot puja de manera escandalosa quan la decisió passa per intermediaris, subjectes a constant especulació en un mercat de lliure circulació. Estem davant d'una realitat que viu una acceleració com mai no havia succeït, i justament ara són els pobres, els joves sense recursos i els migrants els qui més ho pateixen. Avui veiem que hi ha noves formes d'expressió i de càlcul molt sofisticades, on es barreja tot, diners, droga, afany de poder i de possessió, i encara més si hi feim intervenir la intel·ligència artificial, no precisament perquè ens ajudi a ser més intel·ligents per fer el bé, sinó per a escampar més el mal. Trobau que hi podem estar d'acord? L'atenció als pobres feta amb amor pot eixugar moltes llàgrimes, i posar-nos al seu costat haurà de ser la mesura que assenyali el nord de la nostra actuació solidària. Es tracta de seguir els indicadors de Jesús, tot evitant la temptació de fer del diner i de tots els seus succeïdants l'ídol al qual sacrificar-ho tot, fins i tot la vida.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro

Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes

Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià

Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra

Lingüista: Montserrat Pibernat

Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:

Marcos Aceituno, Mercè Alonso, Pilarín
Bayés, Josep Maria Blanquet, Agustí Borrell,
Montse Claveras, Joan Codina i Gol, Juanjo
Fernández, Antonio Gil, Jaume González
Padrós, Josep Maria Grau, Ignasi Miranda,
Josep Miró i Ardèvol, Glòria Monés, Francesc
Nicolau, M. C. Orduña, Joan Pallarès-Per-
sonat, Montse de Paz, Pepe Pedregosa,
Dolors Puigdevall, Josep Oriol Pujol, Quique,
Sebastià Taltavull

**Redacció, administració, publicitat i
promoció:**

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-
cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon
industrial El Cementiri. Tel. 938 788
403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT
FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79
ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nostres
col·laboradors no reflecteixen necessà-
riament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

NIT DE LES RELIGIONS

El **diumenge 21 de setembre**, a les
11.00, servei religiós *¿Qué es ser pro-
testante?*, visita guiada i pica-pica a
l'església evangèlica de parla alema-
nya (c/ Brusi, 94 - Barcelona).

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 28 de setembre**, a les
17.30, concert *Bell'Aria* amb Lyubov
Petlovana i Yulia Savula a favor de
les artistes i de la Fundació Mirada
de Esperanza (c/ Consell de Cent, 293
- Barcelona).

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **cap de setmana 4 i 5 d'octubre**,
curs de dansa contemplativa *Dansar
amb Maria* amb Victoria Hernández.
Inscripcions: activitatspuelles@
gmail.com.

Girona

JUBILEU

El **diumenge 21 de setembre**, a les
18.00, missa del Jubileu de l'Espe-
rança presidida pel bisbe fra Octavi
Vilà al santuari de la Mare de Déu de
la Misericòrdia de Canet de Mar.

NOU CURS

El **dimarts 23 de setembre**, a les
18.00, a l'església de Sant Martí del
Seminari de Girona, inauguració del
curs de l'Institut Superior de Ciències
Religioses amb una missa presidida
pel bisbe fra Octavi Vilà i la lliçó del P.
Bernat Juliol *Mil·lenari de Montserrat*.

FRA VALENTÍ SERRA

El **dissabte 27 de setembre**, a les
11.00, conferència de fra Valentí
Serra al santuari de la Mare de Déu
del Mont *Les herbes santes del santuari
del Mont*.

Lleida

ENVIAMENT

El **dijous 25 de setembre**, a les 19.00,
celebració d'enviament a la catedral
de Lleida presidida pel bisbe Daniel
Palau.

Sant Feliu de Llobregat

NATURA

El **divendres 26 de setembre**, a les
18.00, comentari de l'obra *Mitolo-*

gia de la muntanya de Montserrat amb
la seva autora, Adriana Beltran del
Río, i la il·lustradora Laia Baldevey
a la Biblioteca Verge de Montserrat
del Bruc.

Tarragona

SANTA TECLA

El **dimarts 23 de setembre**, a les
10.00, ofici pontifical amb el tras-
llat del braç de la santa des de la seva
capella fins a l'altar major de la ca-
tedral; veneració de la relíquia; a les
18.00, vespres solemnes; a les 19.00,
processó amb el braç pels carrers de
la ciutat. Totes les celebracions se-
ran presidides per l'arquebisbe Joan
Planellas.

MARE DE DÉU DE MISERICÒRDIA

El **dimecres 24 de setembre**, a les
21.30, rosari de torxes des de la plaça
de la Pastoreta de Reus fins al santu-
ari de la Mare de Déu de Misericòrdia;
el **dijous 25**, a les 11.00, missa so-
lemne a la plaça presidida per l'ar-
quebisbe Joan Planellas; a les 18.30,
rosari, eucaristia, ball de l'àliga i cant
dels goigs.

SANTA CÀNDIA

El **dijous 25 de setembre**, a les 19.00,
missa de l'aniversari de l'arribada de
les relíquies de santa Càndia a la seva
capelleta de Falset.

Urgell

XXVII FESTIVAL ORGUES DE PONENT I DEL PIRINEU

El **diumenge 28 de setembre**, a les
18.00, concert del Cor Auditexaudi i
Lorien Santana a la basílica de la Mare
de Déu de Valldeflors de Tremp.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè, inspirats per sant Francesc,
experimentem la nostra interdepen-
dència amb totes les criatures

“Les humanitats cristianes constitueixen l’espina dorsal de la cultura occidental”

CARME MUNTÉ MARGALEF

L’Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, centre docent del bisbat de Vic i vinculat a la Facultat de Teologia de Catalunya de l’Ateneu Universitari Sant Pacià, i la Universitat de Vic – Universitat Central de Catalunya impulsen el primer màster en Humanitats Cristianes. Abel Miró i Comas és el secretari acadèmic de l’ISCRVic. Més informació i matrícula a www.iscrvic.org

Quina formació ofereix aquest Màster en Humanitats Cristianes?

Aquest màster ofereix coneixements sobre les principals manifestacions humanístiques de la cultura occidental, parant atenció a la relació íntima de moltes d’elles amb el cristianisme i a la manera com s’han implantat al nostre territori. Ha estat dissenyat conjuntament entre l’Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, que és qui s’encarrega d’impartir la docència, i la Universitat de Vic – Universitat Central de Catalunya, que en valida els continguts i els reconeix amb l’expedició d’un títol propi. El màster consta de 60 crèdits, formats per una oferta de 15 assignatures que abasten diferents àrees de coneixement humanístic com ara la història de la filosofia, la fenomenologia religiosa i l’estudi de les religions comparades, la història de l’Església i d’algunes de les seves institucions amb més ressò cultural (com ara les catedrals i els monestirs), o la història de l’art i el patrimoni, de l’arqueologia i de la literatura cristianes. El màster s’estructura en 3 cursos de 20 crèdits cadascun on es combinen aquests continguts; cada curs de 20 crèdits per separat dona lloc a l’obtenció d’un títol d’expert. Completat el darrer curs i un treball final, s’obté el títol de màster de formació permanent en Humanitats Cristianes.

Per què és important oferir aquesta formació en una Universitat com la UVic-UCC?

És important per tres raons. La primera, perquè incorpora a l’oferta formativa de la UVic-UCC un títol exclusivament dedicat a les humanitats, cosa que amplia el seu ventall. La segona, perquè significa l’establiment d’una sinergia molt important en el context de la Catalunya central. I la tercera,

ABEL MIRÓ

Secretari acadèmic de l’ISCRVic

perquè els continguts del màster ofereixen al públic interessat, i també als estudiants de qualsevol especialitat de la UVic-UCC, la possibilitat d’adquirir coneixements imprescindibles per entendre molts aspectes de la cultura occidental i de la realitat que els envolta.

De quina manera les humanitats cristianes han impactat en la cultura occidental i, en concret, a la Catalunya central?

En molts llocs i de moltes maneres s’han argumentat les arrels cristianes d’Europa i de la mateixa Catalunya. Es pot discutir si això ha de condicionar més o menys el camí del continent i del país cap al futur, però és una obvietat que aquesta realitat ha condicionat la nostra història, la nostra cultura i el paisatge patrimonial i fins i tot natural que ens envolta. Per dir-ho breument, les humanitats cristianes constitueixen l’espina dorsal de la cultura occidental: sense elles, no hauria existit per exemple el pensament científic tal com el coneixem, ni l’art o la música. En diferents aspectes essencials aquestes manifestacions es concreten també en el territori de la Catalunya central, no només perquè continguin un patrimoni historicoartístic lligat al cristianisme de gairebé dos mil anys d’antiguitat, sinó perquè és una terra dipositària d’una llarga tradició d’estudi de les humanitats cristianes a través d’institucions històriques com el Seminari de Vic.

Escoltant, sentiràs!

nous continguts, noves veus

— ESTRENEM TEMPORADA —

www.radioestel.cat